

ZÁPAS O DUŠI 124

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**JARO 2015
ROČNÍK 26**

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

Sola Scriptura & církev

**A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat
svaté město, nový Jeruzalém,
krásný jako nevěsta
ozdobená pro svého
ženicha. (Zj 21,2)**

www.reformace.cz

OBSAH

Význam Kristova vzkříšení	2
Jistě to jde lépe	5
Ohlédnutí	7
Sola Scriptura & církve	9
Neznalost podstaty církve	16
Dobry a špatný farář	20
Rozdíl mezi skutečným křesťanem a pokrytcem	25
Reformace místní církve	27
Hus v Kostnici	31
Kam směřuje ekuména?	34
Adopce – dopis čtenáře	37
Adopce – odpověď ZODU	38
Církev reformovaná a stále se reformující – dopis a odpověď	43
S vděčností – dopis	44
Nula od nuly pojde – naše hospodaření	45

TEOLOGICKÝ & PRAKTICKÝ VÝZNAM KRISTOVA VZKŘÍŠENÍ?

Tom Hicks

Slychávám lidi říkat, že Kristus *dokonal* vykoupení svým vzkříšením. To ale není úplně pravda. Přesněji je říct, že vykoupení bylo dosaženo Kristovým spravedlivým životem a smrtí. Při Kristově vzkříšení došlo k uplatnění vykoupení. Vykoupení znamená „být vyplacen z otroctví a osvobozen“. Kristovo vzkříšení bylo Jeho vlastním vykoupením. Jeho spravedlivý život a smrt ho vykoupily z otroctví, jímž je prokletí smrti, a osvobodily Ho ke vzkříšení a věčnému životu. Kristus svým životem a smrtí naplnil Boží zákon, uspokojil Boží spravedlnost, a proto si zasloužil odměnu v podobě vzkříšení k věčnému životu.

Různé texty vyučují, že Kristova spravedlivá smrt byla příčinou Jeho vzkříšení. Židům 2,9 říká, že Ježíš „... je pro utrpení smrti korunován ctí a slávou [vzkříšením]; neboť měl z milosti Boží zakusit smrt...“ Slovo „neboť“ v Židům 2,9 ukazuje, že Kristovo utrpení a smrt byly základem Jeho vzkříšení. Protože Kristus svou spravedlností a smrtí uspokojil zákon a vykoupil si život, Bůh byl právně vázán svou vlastní spravedlností, aby Krista vzkřísil z mrtvých.

Podobně Židům 13,20 říká: „A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše“. Neprehlédněte význam předločky „pro“. Bůh přivedl

Krista z mrtvých „pro“ krev věčné smlouvy. Kristova krev byla nástrojem Jeho vzkříšení. Kristova krev byla příčinným prostředkem Jeho vzkříšení. John Brown ve svém komentáři k tomuto verši píše: „Slova, která máme před sebou, nepředstavují vzkříšení jen jako skutek pouhé moci, ale spíše jako skutek nejvyšší spravedlnosti.“ Jinými slovy, Kristova krev zajistila, že si před zákonem zasloužil své vlastní vzkříšení.

V Janovi 12,23–24 Kristus řekl: „Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka. Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ Smrt zrna je zdrojem a příčinou jeho nového života. Stejným způsobem je Kristova spravedlivá smrt zdrojem a příčinou Jeho vzkříšení k věčnému životu.

Jaký to má význam? Skrývá to v sobě velkou teologickou i praktickou hodnotu.

1. Některé teologické důsledky vzkříšení

Konečné vykoupění. Vzkříšení dokazuje, že Kristova krev *zcela určitě* vypůsobuje vzkříšení a život. To znamená, že každý, pro koho Kristus krvácel a zemřel, bude jistě vzkříšen k věčnému životu s Ním. Není možné, aby Kristova krev nedosáhla života, protože má moc zachraňovat. Efezským 2,5–6 říká, že Bůh „**probudil nás k životu spolu s Kristem**, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! *Spolu s ním nás vzkřísil...*“

Univerzální vykoupění neexistuje. Nekalvinističtí zastánci univerzálního vykoupění vyučují, že Kristus zemřel za

hříchy lidí, kteří nikdy věčně žít nebudou. Ale příčinný vztah mezi Kristovou smrtí a vzkříšením to znemožňuje. Pokud nezbytně neplatí, že Kristova krev přináší život, pak mohl Bůh nechat Krista oprávněně v hrobě. Neúčinné univerzální vykoupění znamená, že k Velikonočům nemuselo dojít. Ale viděli jsme, že Kristova smrt způsobila Jeho zmrtevýchvstání (Žd 2,9; 13,20; J 12,24; viz také Fp 2,8–9); proto univerzální vykoupění nemůže být pravdivé.

Neodolatelná milost a zachování svatých. Protože Kristova smrt zaplatila za vzkříšení a život, pak každý, za koho Kristus zemřel, musí také zakusit vzkříšený život s Ním. Kristova smrt pro ně znamená, že se musí znovuzrodit (vzkříšené srdce), musí být ospravedlněni (rozhodnutí o vzkříšení), zachováni (vzkříšený život) a oslaveni (budoucí vzkříšení). Vzkříšení znamená, že účinnost Kristovy krve je dostatečná pro kompletní záchranu. 1. Petřův 1,3b–4 (ČSP) říká: „[Bůh] nás podle svého velikého milosrdenství znovu zpłodil k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých k dědictví nezničitelnému, neposkvrněnému a nevadnoucímu, uchovávanému v nebesích pro vás.“

Odpadnutí opravdových věřících není možné. Klasičtí arminiáni a jiní vyučují, že opravdoví věřící, spojení s Kristem a Jeho krví, mohou odpadnout od Krista a zemřít věčně v pekle. Ale pro ty, kdo se obmyli v Kristově krvi, je nemožné, aby zemřeli, protože Kristova smrt jim zaručuje vzkříšení a život. 1. Korintským 6,14 říká: „Bůh, který vzkřísil Pána, *vzkřísí svou mocí i nás.*“ Abychom byli důslední,

ti, kdo tvrdí, že je možné, aby odpadli ti, kdo byli opravdově přikryti Kristovou krví, budou muset prohlásit, že Kristus mohl plným právem zůstat mrtev.

Nové nebe a nová země. Kristova krev nejenže zaplatila za věčný život pro vyvolené, ale také zaplatila za život ve vzkříšení pro celý řád stvoření. Kristovo vzkříšení je první vlaštkou (vzkříšeného) nového nebe a (vzkříšené) nové země. To bude vykoupené místo, kde Ho Boží vykoupený lid bude uctívat navěky.

2. Některé praktické důsledky vzkříšení

Jistota spasení. Každý, kdo věří v Kristovu krev, si může být jist, že má s Kristem věčný život. Ježíšova krev je zárukou věčného života. Ti, kdo jsou přikryti Jeho krví, budou jistě žít navěky. To je velká útěcha pro všechny, kdo v Něho věří. 2. Korintským 4,14 říká: „...ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi.“

Síla vydržet. Protože Kristova krev učinila z našich srdcí nová stvoření, může nás to povzbudit k odolávání hříchu, růstu v poslušnosti a k tomu, abychom milovali ostatní stejnou láskou, jako jsme my sami milováni. Víme, že jsme schopní odolat hříchu, růst v poslušnosti den za dnem, protože moc Kristovy smrti v nás jistě vypůsobuje Jeho vzkříšení. Pavel říká: „Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Nechť tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce.“ (Ř 6,11–12).

Vydrž ze zkoušce. Skutečnost, že Kristova krev zaplatila za naše budoucí vzkříšení, znamená, že můžeme poslouchat Krista, ať to stojí, co to stojí. Poslušnost nás může stát potěšení tohoto světa, osobní uspokojení a pohodlí. Může nás stát i náš život. Poslušností Krista však neztrácíme nic, protože Jeho krev nám

***Tím spíše tedy nyní,
když jsme byli ospravedlněni jeho krví, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu.
(Římanům 5,9 ČSP)***

zaručuje naše budoucí vzkříšení k věčnému životu s Kristem. Vzkříšení je jedna z největších motivací naší poslušnosti. Koloským 3,1 říká: „Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad

vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží.“

Misie a evangelizace. Protože Kristova krev jistě zaplatila za život ve vzkříšení pro všechny Jeho lid, misie a evangelizace nemohou selhat. Nic nás v této náročné úloze nemusí odradit. Můžeme s důvěrou kázat evangelium a být si jisti, že všichni ti, za které Kristus zemřel, budou jistě reagovat a žít.

Křesťane, až budeš o tomto víkendu slavit Kristovo vzkříšení, vzpomeň si, že dokazuje účinnost Jeho smrti pro tvůj život. Kristovo vzkříšení znamená, že když nesl tvé hříchy na svém těle na kříži, zcela uspokojil Boží spravedlnost, a ty nejsi vinen. Jeho vzkříšení dokazuje, že budeš navždy žít s Kristem. Jeho vzkříšení je důkazem, že Kristova smrt velice potěšila a oslavila Boha. Když tedy přemýšlíš o Kristově vzkříšení, vzdej Bohu slávu za moc Kristovy smrti a za všechna ta spásná požehnání, která získala.

Founders Blog

JISTĚ TO JDE LÉPE

Každou další konferenci začínáme připravovat ve chvíli, kdy ta předchozí skončí. Společně ji zhodnotíme, prostudujeme reakce a připomínky účastníků, zamyslíme se nad obsahem i tím, co nového všem přinesla. Na první pohled by se mohlo zdát, že by nás s takovou přípravou nemělo nic překvapit, ale rádi vám dáme nahlédnout do zákulisí.

Tentokrát jsme dostali několik podnětů k místu konání konference. Někteří nás žádali, zda bychom nemohli pro příští rok najít jinou budovu, neboť jsou věřící, kteří se „zasekli“ na budově Biskupského gymnázia. „To, že jste v budově jako jakýkoliv jiný nájemce, v nás vyvolává zvláštní pocit. Tímto klademe otázku, zda jste jako organizátoři ochotní hledat jiný, vhodný prostor. Rádi toto úsilí spolu s naším sborem podpoříme modlitbou.“ Jiný bratr nám napsal, že ačkoliv se konference rád a s užitkem zúčastnil, byly mu katolické prostory kamenem úrazu.

Jen pro zajímavost se zmíníme o pozoruhodné budově gymnázia, která dnes slouží jako vzdělávací instituce a zázemí pro Radio Proglas a TV Noe.

Podle původního záměru z počátku 20. století měla budova sloužit kněžskému dorostu, ale než k tomu došlo, byl záměr změněn na jezuitské gymnázium, ale ani k tomu nedošlo. Stavbu zdržovaly německé úřady a tak se stalo, že si ji po dokončení v r. 1940 „pronajaly“ složky SS Waffen a Policejní akademie. V r. 1943 byl v budově zřízen pobočný koncentrač-

ní tábor Brno, kam byli umístěni kvalifikovaní vězni z vyhlazovacího tábora Osvětim, aby pracovali v různých oborech na zbrojních výzkumných projektech. Na jedné z chodeb je umístěna bronzová plaketa, upomínka na dobu, kdy zde byl pobočný koncentrační tábor.

Na jaře 1945 byl koncentrační tábor evakuován a od května téhož roku byla v budově umístěna ruská vojenská nemocnice. Po odjezdu vojsk zůstala budova ve zdevastovaném stavu. Následovaly nejnnutnější opravy a v budově gymnázia se začalo vyučovat v provizorních podmínkách. Přišel Vítězný únor 1948 a budova byla zestátněna. Gymnázium bylo v následujícím roce zrušeno a budova byla předána do užívání Vojenské školy Jana Žižky a později jí používala Vojenská akademie. Poté byla budova předána Vysokému učení technickému a do r. 1991 tam sídlila Stavební fakulta. Po skončení restitučního řízení byla budova předána zpět katolické církvi a od té doby slouží vzdělávacím účelům. Gymnázium není výhradně nábožensky vzdělávací institucí a asi polovina studentů pochází z nevěřících rodin. Protože víme, že Bůh nesídlí v budovách, ale v srdcích věřících, je těžko říci, zda jiná budova bude „svatějším“ místem. Protože účastníci a přednášející pocházejí z nezávislých sborů, ale i různých denominací, prosíme každého z vás o špetku shovívavosti, velkorysosti a ochoty vzájemně si vyjít vstříc a soustředit se více na obsah než na místo konání. Na-

ším cílem je vyučovat, povzbuzovat a vychovávat učedníky, kteří budou lépe připraveni aplikovat nová poznání ve svých sborech, a sdílet to, co se společně naučíme s ostatními. Nic víc a nic méně a proto se omlouváme všem za nedostatky, které jsou očividné a zaslouží si, abychom jim věnovali pozornost.

Zvažovali jsme pronájem a služby v hotelech, v úvahu připadaly dva, ale náklady by nás i účastníky konference zatížily neúnosně. Z předchozích zkušeností víme, že režie založená na dobrovolných darech během jedné sbírky většinou pokryje asi 2/3 nákladů.

Jiná námitka, se kterou se čas od času setkáváme, vychází z podobných principů jako výše uvedená, ale týká se více obsahu časopisu, respektive autorů, jejichž články zveřejňujeme a které takto určitým způsobem doporučujeme – dokonce bychom mohli s trochou nadsázky říci, že s nimi tímto způsobem spolupracujeme. A nejde jenom o publikování v časopise, ale jde třeba také o kazatele, kteří nám slouží na Zimní konferenci. Zde je část dopisu, který jsme zaslali jednomu z čtenářů v rámci diskuze, která se týkala těchto věcí:

Kdybychom opravdu chtěli ve všem vyhovět všem, nemohli bychom pořádat žádnou konferenci a ani se žádné účastnit, protože bychom vždy něco našli, co se liší od našich představ. Během konference máme jedinečnou příležitost učit se skutečné bratrské lásce a toleranci, jinak nám hrozí, že se zakuklíme do své jediné a neměnné pravdy, která se obrací zády k tomu, na čem stojí naše společná víra: Jedině

Písmo – Jedině Kristus – Jedině milostí – Jedině vírou a Jedině Bohu sláva.

Co se týče publikování v ZODu – máme několik kritérií pro autory (byť je obvykle „nelustrujeme“ dopředu) – nejde o dogmatická kritéria, ale jde o vodítka, jimiž se obvykle chceme řídit. Autor by měl splňovat následující kritéria:

1. Učení o Písmu, které se bude projevovat především (ale nejenom) na přístupu k prvním kapitolám knihy Genesis.

2. Učení o Bohu – ortodoxní historické učení o Boží Trojici, o Kristově dvojí přirozenosti...

3. Učení o spasení, jak je shrnuto v Dortských kánonech (připravujeme jejich překlad do češtiny).

4. Postoj k ekumenickému a k charismatickému hnutí – ani jedno z těchto hnutí nepodporujeme a nechceme publikovat autory, kteří se v nich aktivně angažují.

Nevyhledáváme záměrně věroučné detaily, které mezi námi jsou, ani ty, o nichž se Písmo nezmiňuje, nehledáme, co nás rozděluje, ale podstatné je, zda jsou to bratři v Kristu a učí správně o Kristu a o spasení.

To jsou naše postoje, s nimiž přistupujeme jak k Zimní konferenci, tak vydávání Zápasu o duši, Reformace a dalších publikací. Jsou to postoje, ke kterým jsme dospěli na základě studia Písma, a kterých se chceme držet – pokud nám Bůh ve svém slově neukáže, že jsou postoje, které jsou ještě lepší a které Jemu samotnému přináší více slávy a Božímu lidu více užítku.

Proto bychom vás, milí čtenáři, už nyní chtěli pozvat na další Zimní konferenci, jejíž téma bude Dílo trojjediného Boha v životě křesťana. Můžete se těšit na následující:

1. Alfa a Omega křesťanské víry – Proč je trojjedinost Boha důležitá
2. Dílo trojjediného Boha ve stvoření
3. Dílo Boží Trojice ve spasení
4. Dílo Boží Trojice v posvěcení
5. Dílo trojjediného Boha v oslavení
6. Panelová diskuze

Pro účastníky konference bude jako vždy připravena doprovodná četba tentokrát z klávesnice současného autora Michaela Reevea – Radost z Boží Trojice. Kromě toho budou připraveny sborníky s kázáními ze všech minulých Zimních konferencí.

Další konference by se měla uskutečnit 23. ledna 2016. Místo konání bude potvrzeno, jakmile uzavřeme smlouvu. Těšíme se na vás.

Redakce Zápasu o duši

OHLÉDNUTÍ ZA ZIMNÍ KONFERENCÍ

– is –

Máme už více než čtvrtinu nového roku, konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby úspěšně proběhla a zasedla také naše obvyklá pokonferenční redakční rada. Nastal tedy čas ohlédnout se zpět a alespoň trochu hodnotit.

Už když jsme připravovali setkání redakční rady, říkala jsem si ještě plná dojmů z konference, která právě proběhla (a které jsem se po dvou letech pozdních a neočekávaných mateřských povinností zase směla účastnit), že jeho náplní mimo jiné musí být díkůvzdání našemu Pánu. Vždyť se nám dostalo takového požehnaní! Ráda bych se s vámi podělila o několik dojmů, které ve mně poslední konference s názvem Sola Scriptura zanechala – některé se opakují každý rok, jiné jsou nové.

Především opět každé kázání bylo výkladem daného biblického textu, znělo zde nepřekroucené, čisté evangelium, mnohokrát opakované z různých úhlů

pohledu a Kristus byl ve středu každého z nich. Na to, že se kázání vzájemně doplňují a někdy i částečně překrývají, což jenom dokazuje absenci vnitřních rozporů Božího slova, jsme si už zvykli.

Kazatelé kázali s bázní před Bohem, ale bez bázně před lidmi. Nebáli se otevřít témata, o kterých dnešní církve mlčí, nebo je úplně překrucuje a přitom jsou pro mnohé z nás životně důležitá a potřebujeme je prostudovat, abychom mohli učinit správná rozhodnutí, za která se nebudeme muset stydět před Kristem.

Ráda bych zmínila strhující kázání bratra Lance Robertse na téma Sola Scriptura a spasení, ve kterém podrobně rozebírá vztah římskokatolické církve k evangelium a k těm, kteří jej věrně hlásají (silně ovlivněné neméně strhující knihou „Pět anglických reformátorů“ autora J. C. Ryla a také vlastními zkušenostmi z rodiny).

Nemohu nezmínit odvážné kázání svého manžela na téma Sola Scriptura a cír-

kev, ve kterém se nebál povzbudit křesťany z církví, které se nedrží tohoto dobrého a slavného hesla reformace, aby se – pokud se v církvích „znásilňují“ ty důležité a podstatné pravdy evangelia – nebáli a následovali příklad první církve, která se scházela třeba i v malých skupinkách po domech a bytech. (Dobrou pomocí a vodítkem, jak rozpoznat to důležité a podstatné a odlišit od nepodstatného a podružného nám může být útlá kniha „Co je evangelikální“ od Martyna Lloyd-Jonese.)

Naposledy bych ráda doporučila pokornou sebereflexi a výbornou studii Pavla Steigera na téma *Sola Scriptura* a praktický křesťanský život, v němž do hloubky probírá vztah našeho dobrého Pána Ježíše Krista k Písmu svatému. Slyšet o vztahu lásky a poslušnosti Pána Ježíše k Písmu a připomenout si, jak je používal, je pro nás nanejvýš povzbuzující a radostné.

Neméně výtečná byla i další dvě kázání a panelová diskuze – vše můžete zhlédnout na www.reformace.cz.

Přesto, že konferenci považuji po duchovní stránce za vynikající, téměř každý rok se potýkáme s jedním problémem, který zatím není vyřešen. Jde o místo konání neboli budovu. První konference se konaly v modlitebnách evangelikálních církví různých denominací, a proti tomu nikdo neměl žádné námitky, ale jak počet účastníků z Boží milosti rostl, přestala nám kapacita těchto prostor stačit a museli jsme začít hledat jinde. Našla se budova Biskupského gymnázia, která se ovšem stala kamenem úrazu. Některým účastníkům budova vůbec nevdává, jiným není příjemné, že se konference koná

v budově náležející ŘKC a jsou přesvědčeni, že je to chyba, ale na konferenci přijdou, a ještě jiným je místo konání takovým kamenem úrazu, že na konferenci kvůli tomu vůbec nepřijeli. Ani v redakci ZODu jsme nebyli ohledně místa konání konference jednotní. Přesto se konference konala opět na gymnáziu, vzhledem k tomu, že se nám dosud nepodařilo sehnat jinou budovu (musí splňovat některé specifické požadavky, jako je velikost sálu pro cca 300 účastníků, místnost pro děti, místnost na občerstvení a možnost oběda a v neposlední řadě hraje svou roli i cena za pronájem). Jsme si ovšem vědomi, že vzájemná láska a tolerance, tak jak ji učí Bible, je extrémně důležitá a uvědomujeme si, že i když většina redakce zastává názor „budova je jen budova a není na ní nic špatného ani dobrého“, musíme vyjít vstříc těm, kteří to vidí z různých důvodů jinak (a věřím tomu, že jsou to důvody dobré a rozumné).

O této problematice hovoří 14. a 15. kapitola Římanům. Na příkladech stravy či zachovávaní určitých dnů Pavel ukazuje, že některé věci (vždy se jedná o věci podružné, nikdy nejde o zásadní a pevně ustanovené pravdy evangelia) jsou otázkou osobního svědomí a víry každého člověka. Nevybízí nás k tomu, abychom soudili, či zlehčovali takové bratry a sestry, kteří to vidí jinak než my. Ve verších 14,13.19–20 a 15,2 Pavel ustanovuje příklad jednání, kterým se máme řídit: „Nesudme už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení. ... A tak usilujme o to, co slouží pokoji

a společnému růstu. Nenič kvůli pokrmu (či budově) Boží dílo! Ano, všecko je čisté, zlé však je, když někdo pohoršuje druhého tím, co jí (nebo v jaké budově se schází). ... Každý z nás ať vychází vstříc bližnímu, aby to bylo k dobru společného růstu.“

Věřte, že povzbuzení učením, které Pavel přináší v těchto verších, se inten-

zivně snažíme najít jinou vhodnou budouvu (i za vyšší cenu), a doufáme, že i díky vaší modlitební podpoře se nám to nakonec podaří. A tak se už nyní těšíme na shledání s vámi na příští Zimní konferenci, dá-li Pán v jiné budově, ovšem se stejným evangeliem Kristovým.

SOLA SCRIPTURA & CÍRKEV

SOLA SCRIPTURA A CÍRKEV

Jan Suchý

Před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, tě zapřisáhám pro jeho příchod a jeho království: Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. (2Tm 4,1–4)

Apoštol Pavel v závěru svého druhého listu svému synu ve víře, Timoteovi, odevzdává to nejdůležitější, co mu chce odkázat, protože ví, že jeho pozemský život se chýlí ke konci. Je to jeho závěť, a tak to nejdůležitější chce odevzdat dál, aby „církev byla budována k Boží slávě“.

Když jsem přemýšlel o tom, proč by člověk měl jet na Zimní konferenci, jedním z důvodů, který mi vytanul na mysl, bylo: Jako křesťané se potřebujeme povzbudit!

Duch Boží nás vybízí v Písmu k tomu, abychom se navzájem povzbuzovali, dokonce den co den, abychom nebyli oklamáni hříchem (Žd 3,13) a povzbuzovali se navzájem k životu pro Krista (1Te 5,11).

Ducha Božího jsme dostali, když nás probudil spolu s Kristem k životu, když jsme podle Ef 2,1–5 ještě byli mrtvi pro své viny a hříchy. Duch v nás tedy přebývá, v srdci, a vede nás, abychom poznáva-

li Krista. A k tomu poznávání nám dal Bibli. Bez Bible to nejde.

Máme v rukou Boží slovo, aby nás chránilo před hříchem a vedlo k posvěcení. To je mocný nástroj, mocná zbraň.

Pán Bůh se o nás dokonale postaral – máme slovo, které máme poslouchat. „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání“ (1J 5,3). Kdo slovo nezachovává, je lhář a není v něm pravdy; ten Boha nezná, nebo si to jen nalhává (1J 2,4).

Naším dnešním tématem je „Sola Scriptura – jediné Písmo“ – heslo nás, křesťanů, vzešlé z období reformace v 16. a 17. století, které říká: Písmo je konečnou autoritou v poznání Boha a ve způsobu života.

Je to heslo apoštola Pavla, které dává svému synu ve víře, Timoteovi:

◆ *Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil. Od dětství znáš svatá*

Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3,14–17)

Písmo ti říká, jak být spasen a jak žít k Boží slávě. Chceš znát živého, všemohoucího Boha, Stvořitele a Spasitele? Chceš vědět, jak žít život tady na zemi, dokud nepřijde podruhé Pán Ježíš nebo ty nepřijdeš k Němu? Pak slovy klasiků: Čtete Bibli, tam to všechno je (2Pt 1,3).

Ale na učení „**Jedině Písmo**“ se vedou dlouhodobě tvrdé útoky. Dnes se ale setkáváme s útoky na učení „Jedině Písmo“. Tyto útoky tu byly vždy, co je církev církví.

V 1. století to byli gnostikové, kteří tvrdili, že člověk musí mít zvláštní, mimobiblické „poznání“ a „pomazání“, aby znal Boha. Bez další, mimobiblické autority jste byli v jejich očích ztraceni – viz Janovy listy. Gnostikové 1. století jsou však mezi námi i dnes.

Ve 2. století to byli montanisté, kteří tvrdili, že mají „nová prorocství“, doprovázená extatickými projevy. Tato hereze přetrvávala až do 8. století a i dnes se někteří v křesťanských kruzích pokládají za pokračovatele Montana. Ale jako obrana církve proti této herezi vznikl později biblický kánon. Jak říká apoštol Jan: „Vyšli z nás, ale nebyli z nás. Kdyby byli z nás, byli by s námi zůstali. Ale nezůstali s námi, aby vyšlo najevo, že nepatří všichni k nám, kdo jsou s námi“ (1J 2,19). Bůh si použil ve své svrchovanosti a prozřetelnosti hřích jedněch lidí k dobrému pro

své děti – a my máme dnes v rukou Písmo – biblický kánon.

V 16. století to byli teologové koncilu v Tridentu, kteří oficiálně vyhlásili, že Písmo není jediné pravidlo naší víry, ale potřebujeme ještě tradici církve, vykládanou církví. Ale náš Pán má v Matouši 15. kapitole pro takové lidi důrazné varování:

◆ *Svou tradici jste zrušili slovo Boží. Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, když řekl: ‚Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.‘*

Zní to tvrdě? Však také „přišli učedníci a řekli mu: ‚Víš, že se farizeové urazili, když slyšeli to slovo?‘“ Lidé se nad tím budou urážet.

Historie církve je plná herezí, ale Pán je věrný a naplňuje to, co započal, když se za svou církev sám obětoval: „Tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná“ (Ef 5,27). A takovou ji dovede až na svatbu Beránkovou. O této nádheře nás ujišťuje ve Zjevení 7,9:

◆ *Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečeni v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou.*

Jaká nádhera! Beránek a jeho nevěsta spolu a v radosti! Ve slávě, bez herezí, čistá a svatá.

Miluješ Pána Ježíše?

Vyznáváme, že milujeme Otce v nebesích. A je to tak, sláva Pánu! My milujeme, proto-

že Bůh napřed miloval nás (1J 4,19). On si nás zamiloval kvůli Kristu ještě před stvořením světa (Ef 1,4), a probudil nás k životu v době, kdy jsme ještě byli duchovně mrtví ve svých vinách a hříších (Ef 2,1).

Ale nyní již není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši (Ř 8,1). Milujeme Otce za Jeho lásku a dobrotu, za Jeho milost a milosrdenství, za Jeho věrnost, i když my jsme nevěrní. Milujeme Ho proto, jaký je a kdo je.

A Otec? On poslal svého jediného Syna, Pán Ježíše, abychom skrze víru v Jeho dokonané spásné dílo kříže měli věčný život. Pán Ježíš svým učedníkům v J 14,15–17 říká to nejdůležitější v horní místnosti před odchodem do Getsemanské zahrady v předvečer svého ukřižování: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.“

Pán Ježíš nám tu odkazuje to nejdůležitější pro život tady na zemi před svým odchodem k Otci!

Dává nám svá přikázání, dal je učedníkům – apoštolům, aby je zachovávali a vyučovali další lidi. Ale to není všechno! Dává učedníkům také učitele, Ducha pravdy. Ten je bude vyučovat – jak vidíme v Janovi 14,26, kde Pán Ježíš pokračuje ve svém ujištění učedníků: „Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“

Duch svatý apoštolům připomněl, co Pán Ježíš řekl. A apoštolové? Oni a jejich

přímí a blízcí spolupracovníci na Božím díle toto slovo zapsali – ne z vlastní vůle, ale „unášení Duchem svatým“ zapsali slova, která jim Bůh Duch svatý dával (2Pt 1,21). To je naše Písmo, to je Bible v našich rukou!

„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“ S touto naléhavostí nyní přichází Duch svatý do našich srdcí. Jestli miluješ Pána Ježíše, budeš milovat Jeho slovo a budeš jím řídit svůj život, každou oblast svého života – svůj vztah k Bohu, k lidem, svůj postoj k povoláním, do kterých tě Pán Bůh uvedl, budeš jím posuzovat i vést svůj vztah k církvi.

Ducha svatého jsme dostali, aby svědčil našemu srdci o tom, kdo je Kristus! Můj Spasitel, můj Vykupitel, má Sláva! Duch svatý mi vysvětluje Písmo! **Duch svatý vyznává Sola Scriptura!**

Pán Ježíš a Sola Scriptura

Jako lidé, kteří svou nadějí na věčnost našli v Kristu Ježíši, našem Spasiteli, se musíme ptát, jak viděl Písmo On, jak jej používal a jaké místo a důležitost mu přiřkládal. Máme-li růst do zralého lidství, měřeného mírou Kristovy plnosti (Ef 4,13) a zůstávat v Kristu (1J 2,5–6), musíme žít jako Kristus, tzn. zachovávat Jeho přikázání.

Kristus je Bůh, proto veškerá Písma Starého i Nového zákona jsou Jeho přikázáním.

Jak viděl Písmo Pán Ježíš? Jaké místo mělo Písmo v pozemském životě Pána Ježíše? To je důležitá otázka: vždyť On je naše Hlava, Hlava těla, své církve. Nejsme od Něho odděleni. Jsme s Ním pevně spojeni. Jak používal Písmo On, takové používání je našim vzorem, cílem.

Chci se nyní s vámi společně podívat na tři oblasti, jak použil Písmo Pán Ježíš během své pozemské služby. První oblastí je:

1) Obrana víry před nepřáteli

Apoštol Pavel nás v 2Tm 3,12 varuje, že zakusíme pronásledování pro víru v Krista. Snad Pavel na někoho útočil? Řval na lidi? Chtěl někomu ublížit? Chtěl násilím lidi obracet ke Kristu? Proto byl pronásledován? Ne – podívejme se, proč byl pronásledován: „Ty však jsi sledoval mé učení, můj způsob života, mé úmysly, mou víru, shovívavost, lásku, trpělivost“ (2Tm 3,10). Kdo chce takto podobně zbožně žít, ten v Kristu zakusí pronásledování. Ne pro zlé jednání, krutost, zlé úmysly, ale pro dobré jednání a zbožný život.

Svět nás bude nenávidět, protože našeho Pána nenáviděl dříve. A my mu patříme.

„Čemu to věříš? Věřit v Boha v 21. století je intelektuální sebevražda. Víra v Boha je pro staré báby! Náboženství je opíat lidstva. Nesmysly, probud' se!“ Slyšeli jste takhle mluvit své přátele nebo svou rodinu? Ale nejhorší nepřítel není člověk, ale ďábel. Ten pokušitel, dávný had, svůdce, „váš protivník, ďábel, obchází jako ‚lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil“ (2Pt 5,8).

Jak se proti tomuto nejhoršímu nepříteli bránil Pán Ježíš? Božím slovem. V Matoušovi 4 je úžasný záznam toho, jak se Pán Ježíš bránil útokům:

- Znal ho a věřil v jeho moc (v. 4), když odpověděl satanovi: Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.
- Uměl ho používat v kontextu, a tak rozeznal překrucování Písma a jeho nesprávné používání (v. 7), když na

satanovo špatné použití Písma odpověděl: „Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.“

- Věděl, co je cílem Písma – Boží sláva (v. 10). Když satan chtěl, aby se před ním Ježíš poklonil, odpověděl mu Písmem: Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.

Jedinou ochranou křesťana před útoky ze světa ale i zevnitř viditelné církve, odkud budou přicházet draví vlci, je skrze princip Sola Scriptura.

2) Druhou oblastí, ve které si ukážeme Ježíšův způsob používání Písma, je Jeho pohled na minulost, ale i na budoucnost.

„Bible je moudrá kniha. Víš, ale ten začátek v Genesis, to je prostě jen dobová báje. Když se to psalo, tak ještě lidi neměli to správné vědecké poznání, které máme my dnes! Tomu nemůžeš věřit doslovně. To je poezie a v poezii si autor představuje, nadsazuje, jenom tak maluje před očima obrazy pomocí slov, která mají daleko větší a hlubší význam, než jak je my obyčejní lidé používáme.“ To je velice rozšířený názor na historii popsanou v prvních kapitolách knihy Genesis.

Jak to viděl Pán Ježíš? Když Ho farizeové pokoušeli, aby Ho mohli obžalovat z hereze a zbavit se Ho, On citoval pasáž z Genesis 2,24. Je to dobře známý oddíl, kde se Pána ptají, jestli se lidé mohou jen tak rozvést. A Pán odpovídá slovy Genesis 2,24. Není pro něj mýtus nebo poezie, ale holý fakt: „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“

Události potopy z Gn 6–8 jsou pro Pána historický fakt, když popisuje, jak to bude v budoucnosti při Jeho druhém při-

chodu (Mt 24,37–38): „Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do kórabu...“

Důležité je, že Pán Ježíš s důvěrou používá Písmo pro historii i pro věci budoucí.

Spoléháš na to, co pro tebe Pán udělal – že položil svůj život na kříži za tvoje hříchy podle Písem a byl pohřben; třetího dne byl vzkříšen podle Písem (1K 15)? Pak se můžeš spoléhat na pravdivé Písmo, protože tak ho používá i tvůj Spasitel.

3) Třetí oblast, ve které se podíváme do života Pána Ježíše, je to, jakou měl důvěru v moc Písma.

Přicházejí lidé, kteří nás obviňují z „bibliolatrie“. Bibliolatrie je zbožšťování Bible. Říkají: „Vy jste samá Bible, pořád jen mluvíte o Písmu, kladete na něj příliš velký důraz.“ My uctíváme Krista Ježíše, ne Bibli. Neklaníme se jí, nepovažujeme ji za magickou, za kouzelnou formuli, plnící naše přání.

Pán Ježíš také neuctíval Písmo jako předmět náboženské úcty. Ale můžeme sledovat v Jeho slovech neustálé odvolávání se na Písmo, na jeho naplnění, na jeho význam pro život lidí k Boží slávě. Když mu saducejové v Matouši 22,29 předkládají vykonstruovaný problém a opírají se o citát z Mojžíše – Dt 25,5 o právu švagrovství, On jim vyhuboval za jejich neznalost Písma: Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží! Máme znát Písma a jejich moc!

V jakou moc Písma Pán Ježíš věřil?

◆ *Ale Abraham mu odpověděl: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslouchají!“ On řekl: „Ne tak, otče Abrahame, ale*

přijde-li k nim někdo z mrtvých, budou činit pokání.‘ Řekl mu: „Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.‘ (Lk 16,29–31)

Zde Ježíš mluví o bohatém člověku a chudém Lazarovi. Oba zemřeli – boháč byl v místě muk a žádal Abrahama, aby poslal Lazara zpět na zem, aby varoval boháčovy bratry před pekelnými mukami, aby činili pokání. Chce po Abrahamovi, aby učinil zázrak a Lazar byl vzkříšen. Pak jeho bratři přece uvěřil! Neuvěřil, protože nevěřil Písmu. Pán Ježíš věřil, že Písmo je silnější než zázraky.

Apoštolové a Sola Scriptura

Apoštolové byli učedníky Pána Ježíše, a proto nás nepřekvapí zjištění, že jejich přístup k Písmu byl stejný jako přístup jejich Mistra. Odvolávají se na Písmo, ukazují na jeho naplnění, vysvětlují je a aplikují do života církve.

Apoštolové nepřinášejí nové učení, ale jak jim pověděl Pán, to „Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všecko, co jsem vám řekl“ (J 14,26).

První veřejné vystoupení apoštolů je zaznamenáno ve Skutcích 1,15, kdy apoštol Petr mluví k 120 bratřím a jeho kázání začíná slovy: „Bratří, muselo se splnit slovo Písma.“ Druhé jeho veřejné vystoupení, kdy mluví o Letnicích v Jeruzalémě ke zbožným židům ze všech národů na světě, opět začíná Petrovým výkladem zaslíbení Písma:

◆ *Muži judští a všichni, kdo bydlíte v Jeruzalémě, toto vám chci oznámit, po-*

slouchejte mě pozorně: Tito lidé nejsou, jak se domníváte, opilí – vždyť je teprve devět hodin ráno. Ale děje se, co bylo řečeno ústy proroka Jóela. (Sk 2,14–16)

Třetí Petrova řeč k lidu shromážděnému v chrámě vysvětluje, co Písmo znamená, jaká je cesta spasení:

◆ *Především pro vás povolal svého služebníka a poslal ho k vám, aby vám přinesl požehnání a odvrátil každého od jeho hříchů. (Sk 3,26)*

Čtvrtá Petrova řeč byla pronesena k vůdcům a starším lidu a přinesla do života posluchačů aplikaci Písma, jak řídit svůj život:

◆ *Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjevného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. (Sk 4,11–12)*

Ještěže je Boží slovo v životě apoštolů a v životě našeho Pána základem, náplní i šlehačkou na dortu, jak bychom my mohli Písmo odsunout stranou, nebrat ho až tak vážně, vykládat si ho, jak chceme nebo jej dokonce ignorovat?

◆ *Kdo mne miluje, bude zachovávat má přikázání!*

Církev, tělo Pána Ježíše

Mluvil Písmo v době Pána Ježíše? Ale dnes ne? Mluví dnes Písmo k nám? Nebo je to mrtvé slovo, staré téměř dvě tisíciletí?

Ještěže někdo říká, že Boží slovo, Bibli, nepotřebuje, protože to je stará kniha, která měl význam v době Ježíšově a jeho učedníků, pak ať zbystří pozornost u slov Pána Ježíše. Když odpovídal saducejům, kteří se ho dotazovali, aby ho chytili do pasti.

◆ *Ježíš jim odpověděl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží. Po vzkříšení se lidé nežení ani nev dávají, ale jsou jako nebeští andělé. A pokud jde o vzkříšení mrtvých, nečetli jste, co vám Bůh pravil: „Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův?“ On přece není Bohem mrtvých, nýbrž živých.“ Když to slyšely zástupy, žasly nad jeho učedním. (Mt 22,29–32)*

To, co Pán Ježíš cituje z Písma, bylo napsáno více než 1000 let před tím, v Exodu 3,6! A Pán Ježíš říká svým současníkům: Vám to Bůh říká! Chcete dnes slyšet Boží hlas? Tak čtěte Písmo! Bůh mluví ke své církvi! Bůh dnes mluví k tobě! Co tak naléhavého má náš Pán pro svou církev na začátku roku 2015? Je to slovo, které musíme slyšet! Je to jeho slovo: Vy jste chrám Boha živého!

Iste tělem Kristovým! Iste církví. Co je církev? Co je to biblicky zdravá církev?

Písmo zjevuje, co je to Církev

Církev je tělo Ježíše Krista (Ef 1,22–23). Je složená z lidí všech kmenů, jazyků, národů a ras, které Beránek vykoupil pro Boha (Zj 5,9). Jsou to lidé, kteří věří, že Ježíš Kristus zemřel za jejich hříchy, a tak je zbavil prokletí (mzdy) hříchů, tedy smrti a v této víře vytrvají až do konce. Jsou to všichni, kteří jsou chrámem Ducha svatého a skrze Boží slovo rostou do podoby Kristovy.

Stručný seznam znaků církve by mohl znít takto: věrné kázání evangelia, naplňování Kristova přikazu křtu a večeře Páně, církevní kážeň, kvalifikované vedení, jednota v Duchu, úsilí o svatost, láska k bližním, evangelizace a učednictví.

Co je náplní života takové církve, biblické církve? Boží slovo k tomu má co říci:

1) Čtení Božího slova, kázání evangelia, vyučování Božího slova.

◆ *Než přijdu, ujmi se předčítání, kázání, vyučování. (1Tm 4,13)*

2) Je vedena staršími, kteří káží Boží slovo, vedou, modlí se a duchovně se starají o svěšené stádo, chrání jej před vlky, jsou v ní diákoní, kteří se starají o naplňování sborové služby potřebným. Taková církev miluje své pastýře, modlí se za ně, poslouchá je (Titovi 1,5).

3) Je svědectvím světu pravdou o Ježíši Kristu, láskou jedněch k druhým, moudrostí, jak žít v tomto světě, spravedlností. Motivem takového života církve je touha po Boží slávě, prostředkem pak poslušnost Božím slovu, tedy Kristovým příkázáním.

◆ *Kdo mne miluje, bude zachovávat má příkázání.*

Boží slovo a princip Sola Scriptura je v takové církvi prostředkem, který Duch svatý používá k růstu církve do plnosti lidství, do podoby Kristovy.

◆ *... aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4,12)*

A tam, kde princip Sola Scriptura není v praxi církve? Takové společenství přestane být časem církví. Stane se společenstvím lidí, kteří jsou spojeni čímkoliv, jen ne biblickou vírou v Krista Písem. Budeme církví, jak si ji představuje svět, ale ne biblickou církví. Taková církev nakonec umře. Jako církev v Sardách ze Zjevení 3.

◆ *Andělu církve v Sardách piš: Toto praví ten, který má sedmero duchů Božích a sedmero hvězd: „Vím o tvých skutcích – podle jména jsi živ, ale jsi mrtev. Probud' se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření! Neboť shledávám, že tvým skutkům mnoho chybí před Bohem; rozpomeň se tedy, jak jsi mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a číň pokání. Nebudeš-li bdít, přijdu tak, jako přichází zloděj, a nebudeš vědět, v kterou hodinu na tebe přijdu.“ (Zj 3,1–3)*

Patřím do takové církve? Jsem součástí takové biblické církve?

Jestli je moje odpověď: „Ano“, pak díky Pánu! Budme Pánu vděční za tak velký dar! Služ v ní dary, které jsi dostal, Pán tě povolává, aby tě použil ke své slávě v církvi – při službě, společenství s lidmi, v pomoci i sdílení břemen druhých, v modlitbách, v radosti z Pána i ve vzájemném napomínání se k Jeho následování. Taková církev pak může být solí a světlem v tomto světě. Díky Pánu za ni! Haleluja!

Zní moje odpověď: „Ne“? Nepatřím do takové církve? Nepatřím do církve, která se řídí Božím slovem, ale přidává si k němu – tradice, zvláštní zjevení? Co dělat v takové situaci. Nejdůležitější je: modlit se. Pokud se nebudeme modlit a hledat Boží vůli, budeme nacházet jen svoje rozhodnutí, svoji vůli. Jsi-li k tomu povoláný, služ tomuto společenství Božím slovem. Pokus se pomoci reformovat společenství skrze Boží slovo tak, aby bylo věrnější Pánu. Pokud nemáš možnost kázat a nejsi k tomu povoláný, jsi žena, dítě, modli se, mluv s vedoucími církve nad Božím slovem, modli se.

Nechce tvoje společenství následovat Pána Ježíše skrze naplnování Jeho příkázání? Odporuje Duchu svatému? Je správné poslouchat lidi nebo Boha? Pak je potřeba takové společenství opustit.

Co ale pak? Máme dobrý návod v Písmu. První církev, jak čteme ve Skutcích, se scházela po domech, zůstávala v učení apoštolů, lámali chléb, modlili se a byli spolu (Sk 2,41nn).

Hledej takové společenství ve svém okolí. Můžeš se zeptat bratrů kazatelů, kteří kážou zde na konferenci, zda ti mohou doporučit takový sbor v blízkosti tvého bydliště. Nebo se můžeš obrátit o pomoc na pracovníky kanceláře služby Re-formace.cz a časopisu Zápas o duši.

Není-li takový sbor ve tvé blízkosti? Pak musíme mít odvahu. Je možné scházet se s podobně smýšlejícími křesťany u někoho doma a číst Písmo, modlit se společně a studovat Boží slovo.

S tím, jak Boží slovo studovat, mohou pomoci webové stránky časopisu Zápas o duši nebo stránky Biblického společenství křesťanů Ústí nad Labem, kde jsou výkladová kázání ve formě textů spolu se studijními otázkami. Můžete tak společně studovat jednotlivé knihy Písma

a růst v Kristu. Pán Bůh je věrný. Ve Zj 3,7–13 nám říká:

◆ *Andělu církve ve Filadelfii piš: Toto prohlašuje ten Svätý a Pravý, který má klíč Davidův; když on otvírá, nikdo ne zavře, a když on zavírá, nikdo neotevře: „Vím o tvých skutcích. Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Neboť ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel. Hle, dávám do tvých rukou ty, kdo jsou ze synagógy satanovy; říkají si židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a padnou ti k nohám; a poznají, že já jsem si tě zamiloval. Protože jsi zachoval mé slovo a vytrval, zachovám tě i já v hodině zkoušky, která přijde na celý svět a prověří obyvatele země. Přijdu brzy; drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavřín vítěze. Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě svého Boha a chrám již neopustí; napíšu na něj jméno svého Boha a jméno jeho města, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha, i jméno své nové. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.“*

Pán Bůh je věrný. I nás volá, abychom byli věrní.

NEZNALOST PODSTATY CÍRKVE

Paul Washer

◆ ... *abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy. (1Tm 3,15)* Bůh má pouze jedinou náboženskou instituci, a tou je Jeho církev. My máme směřovat k tomu, aby výsledkem oživení

v tomto světě bylo zakládání biblických sborů. Obávám se, že dnes jsou místní sbory v opovržení. Řekněte někomu, že jste kazatel, který cestuje z místa na místo, že se zabýváte službou po světě, a každý se před vámi skloní. Zkuste ale říct, že

jsste pastorem pro třicet lidí a na konferenci vás posadí do zadní lavice. Ježíš Kristus není Princ potulných kazatelů; je Princ pastorů.

Před několika lety používal ve volební kampani Bill Clinton následující slogan: „Všechno je to o ekonomice, hlupáci!“ Můj pastor Jeff Noblit – jeden ze starších našeho sboru, který se věnuje zejména vyučování a kázání – mi jednoho dne řekl: „Rád bych si nechal vytisknout nápisy na pár triček!“

„Co by na nich bylo, bratře Jeffe?“

„Všechno je to o církvi, hlupáci!“

Ježíš dal za církev svůj život, za krásnou, panenskou, neposkvrněnou církev. Pokud ve své službě chcete dát za něco svůj život, dejte ho za církev: za sbor, tělo věřících, místní společenství. Všechno je to o církvi.

Teď chci, abyste dobře poslouchali. Není to tak, že v církvi se nachází ostatek věřících. Všichni známe teologii o ostatku věřících, podle níž byl v průběhu své historie Izrael Božím lidem a mezi nimi ostatek opravdových věřících. To ale neplatí o církvi. Neexistuje žádný ostatek věřících nebo menší skupina věřících uvnitř velké skupiny zvané církev. Církev je ten *ostatek*.

Pokud se pastoři kdy dopustili nějakého rouhání, pak v této oblasti. Slýchávám teology, cestující učitele a pastory, kteří říkají podobné věci: „V církvi je tolik hříchu jako mimo církev. V církvi je stejné množství rozvodů jako mimo církev. V církvi najdeme stejné množství nemorálnosti a pornografie jako mimo církev.“ A pak pastoři říkají: „Ano, církev se chová jako děvka.“

Chci vás varovat, abyste si dali pozor a nenazývali nevěstu Ježíše Krista děvkou.

Řeknu vám, v čem je problém. Pastoři a kazatelé nevědí, co je církev. Chci, abyste věděli, že církev Ježíše Krista v Americe je krásná. Někdy je křehká. Slabá. Zmítaná. Není dokonalá. Chci vám říct, že je zlomená. Pokorně chodí se svým Bohem. Problém je, že my nevíme, co je církev.

Dnes vzhledem k nedostatku biblického kázání je takzvaná „církev“ plná tělesných, svévolných lidí, kteří se prohlašují za křesťany. A pak kvůli těmto všem kozlům uprostřed ovcí jsou ovce obviňovány z věcí, které dělají kozlové. A pak je Boží jméno zneuctíváno mezi pohany kvůli nám (Ř 2,24).

◆ *Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy uzavřu s domem izraelským i s domem judským novou smlouvu. Ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je uchopil za ruku, abych je vyvedl z egyptské země. Oni mou smlouvu porušili, ale já jsem zůstal jejich manželem, je výrok Hospodinův. Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. Už nebude učit každý svého bližního a každý svého bratra: „Poznávejte Hospodina“. Všichni mě budou znát, od nejmenšího do největšího z nich, je výrok Hospodinův. Odpustím jim jejich nepravost a jejich hřích už nebudu připomínat. (Jer 31,31–34)*

Nechci obrátit lid zvaný Izrael o nic, co mu patří, ale tento text je určen i církvi. Rozu-

mějte tomu. Nechci se pouštět do boje na poli eschatologie, ale v Bibli, v Novém zákoně, se toto vztahuje k Božím lidu. „Ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je uchopil za ruku, abych je vyvedl z egyptské země“ (v. 32).

Stále slyším kazatele říkat: „Když se ohlédnete a podíváte se na Izrael, uvidíte hrstku bezbožných modlářů. A uprostřed nich je hrstka opravdových věřících, kteří zbyli.“ To je pravda, ale nevztahujte to na novozákonní církev, protože Bůh říká: „Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce.“

Pokud jste obrácení, pak vám Bůh nedal jen kamennou desku zákona. Skrze doktrínu znovuzrození nadpřirozeně vepsal svůj zákon do vašeho srdce. A protože to učinil, „Bude vám Bohem a vy budete Jeho lidem“ (v. 33).

A podívejte se, co říká dále: „Už nebude učit každý svého bližního a každý svého bratra: „Poznávejte Hospodina“. Všichni mě budou znát, od nejmenšího do největšího z nich, je výrok Hospodinův. Odpustím jim jejich nepravost a jejich hříchy už nebudu připomínat“ (v. 34).

Znovu říkám, toto je doktrína znovuzrození. Bůh koná tuto práci v posledních 2000 letech. Nemáme v Americe mnoho církví. Máme spoustu pěkných cihlových budov na udržovaných trávnících! Jen proto, že někdo říká, že je z církve nebo je křesťan, nemusí to tak být. Podívejte se, co říká Bůh: „Už nebude učit jeden druhého.“ To neznamená, že už nebudou učitelé a kazatelé, ale bude mezi všemi úžasné

poznání Boha, zvláště s ohledem na jejich hříchy, které jim jsou odpuštěny.

Podívejte se na Jeremjáš 32,38-40: „Budou mým lidem a já jim budu Bohem. Dám jim jedno srdce a jednu cestu, aby se mě báli po všechny dny, aby dobře bylo jim i jejich synům po nich. Uzavřu s nimi smlouvu věčnou, že už jim nepřestanu prokazovat dobro. Do jejich srdcí dám bázeň přede mnou, aby ode mne neodstupovali.“ „Budou mým lidem a já jim budu Bohem.“ Bůh neříká: „Doufám, možná, když budu mít štěstí, když pro mě bude pracovat dostatečné množství evangelistů, snad to všechno dobře dopadne.“ Ne! Místo toho říká: „Povolám si lid, lid, který dám svému Synovi.“ A říká: „Budou mým lidem a já jim budu Bohem.“

A teď se podívejte na toto: „Dám jim jedno srdce a jednu cestu.“ Vidíte ten rozdíl? V sedmdesátých a osmdesátých letech se konalo množství „Pochodů pro Ježíše“ a tisíce lidí plakaly a volaly: „Církev je rozdělená. Církev není jednotná.“ Mí draží, musím vám říct, že jestliže církev není jedna, pak se dá toto novozákonní zaslíbení napadnout. A pak bychom museli říct, že Bůh nevyslyšel modlitbu svého Syna:

„Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; nechť jsou jedno jako my... Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří, aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. Slávu, kterou si mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno.“ (J 17,11.20-22). Toto vám tedy předkládám. Církev je jedna! A vždycky jedna byla.

Seděli jste někdy v letadle nebo jste se potkali na tržišti s někým, koho jste nikdy předtím neviděli? A protože jste skutečný evangelikál, opravdový křesťan, začnete s ním mluvit a po pár minutách víte, že ten člověk je věřící. Je to zcela zřejmé. A v tu chvíli víte, že byste za něj dali život, kdyby to bylo třeba. Dali byste za něj život!

Vzpomínám si na příběh, který jsme zažili v horách v Peru. Bylo to v době, kdy tam zuřila občanská válka. Dvacet dva hodin jsme jeli vzadu na korbě nákladáku, přikrytí plachtou. Asi o půlnoci se auto zastavilo, stáhli jsme plachtu a vyskočili do džungle. Tu noc jsme zůstali na kraji džungle a vyrazili jsme cestou nahoru do malého města v horách. Asi v polovině cesty jsme se já a můj přítel Paco ztratili ve tmě. Začali jsme se modlit. „Bože, ukaž nám cestu. Jsme ztraceni. Jestli nás tu najdou, padneme do rukou teroristů. Sem by nás vojáci ani nešli hledat.“ Volali jsme: „Ó, Bože, ukaž nám cestu. Pomoz nám.“

Uslyšeli jsme zvonek. Pak někdo mluvil. Říkali jsme si, že je to zvláštní konverzace. Pak jsme si uvědomili, že to byl malý chlapec, který se vracel z pole se svým oslíkem a s ním mluvil. Tak jsme se vydali za ním. Najednou jsme se ocitli na kraji malé vesničky s chýšemi a hliněnými domky. Řekl jsem: „Paco, jestli tohle místo patří teroristům, je po nás.“

„Ano, ale aspoň jsme se někam dostali.“ Tak jsme vyšli a vydali se směrem k muži, který tam ve tmě popíjel. Zeptali jsme se: „Jsu tu někde bratři?“ – protože v těchto horách ví každý, co to znamená. Znamená to skuteční křesťané.

On odpověděl: „Ta stará žena, támhle.“ A tak jsem se tam vydal. Byla to stará nazarejská žena; zaklepal jsem na její dveře. Řekl jsem: „Jsem evangelický pastor. Prosím, pomozte nám.“

Ta stará žena si posvítila lucernou, popadla mě a vtáhla dovnitř. Pak popadla Paca. Její dům byl vykopán do nějakého srázu v blátě. Vedla nás do sklepa, kde měla seno, pár slepic a pár věcí. Tam nás posadila a rozsvítila lampu. Za chvíli přišel malý chlapec, zavolala na něj a řekla: „Jdi a přiveď ostatní bratry.“ A najednou se začali jakoby odnikud vynořovat muži, přinášeli kuřata a juku a všechno možné. Riskovali tím svůj život, kvůli nám. Proč? Protože církev je jedna!

Přestaňte s těmi hloupostmi, když říkáte, že tělo Kristovo je rozdělené. A že je v chaosu a plné hříchu. Na vašem místě bych tak o Kristově nevěstě nemluvil.

To, co dnes ve sborech často vidíme, jsou kozlové a plevel mezi ovce (Mt 25,31-46; Mt 13,24-30). A protože je dnes jen velmi zřídka uplatňovaná biblická, milosrdná církevní kázeň, žijí mezi ovce, parazitují na ovcích a ničí je. A vy, kteří jste ve vedení takových sborů, za to zaplatíte vysokou cenu, až budete stát před Tím, který je miluje – protože jste neměli dost odvahy, abyste se postavili a odsoudili svévolníky.

Poslouchejte mě. V Severní Americe jsou církve považovány za demokratické instituce. Nechci se teď zabývat argumenty pro a proti. Ale vede to k následujícímu. Protože kázání evangelia je na tak nízké úrovni, většina lidí v církvi je tělesná, jsou to ztracení lidé, a protože je tu demokra-

cie, pak tito lidé logicky vedou tímto směrem i církev. A protože pastor nechce ztratit velké množství lidí, a protože má nesprávný pohled na evangelium a skutečné obrácení, stará se o potřeby svévolníků ve svém sboru. A jeho malá skupinka skutečných oveček, která opravdu patří Ježíši Kristu, tam sedí uprostřed toho divadla, světskosti a multimédií a volá: „Chceme uctívat Ježíše. Chceme, aby nás někdo vyučoval z Bible!“ Přátelé, tito pastoři zaplatí za to, v jakém stavu jsou jejich sbory.

Tolik pastorů se snaží udržet pohromadě skupinu svévolných lidí, zatímco malé stádo uprostřed nich vymírá hladem a je nuceno jít směrem, kterým jít nechce. Jsou nuceni se připojit k tělesné většině!

Poslouchejte mě. Kdyby má žena byla pozdě v noci v obchodě a vy jako muž byste šel okolo a viděl pár chlápků, jak jí obtěžují, sklonil byste hlavu a pro svou vlastní ochranu jen prošel kolem, tak vám něco řeknu. Nebudu hledat jen ty muže, budu hledat i vás.

Církev je Kristova nevěsta a je pro Něj vzácná. Sloužit Ježíši vás bude něco stát. Může vás to stát váš sbor, vaši pověst, vaši denominaci – možná vás to bude stát úplně všechno. Ale nevěsta Ježíše Krista za to stojí!

Poslechněte si tato slova. Patří k mým oblíbeným. „Dám jim jedno srdce a jednu cestu.“ Co je to za cestu? Je to Kristus a Jeho svatost. Každý opravdový věřící, kterého jsem kdy potkal, mluví nejvíce o Kristu! Má neskonale touhu po větší svatosti a touží, aby byl více podoben Kristu. „Dám jim jedno srdce a jednu cestu, aby se mě báli po všechny dny, aby dobře bylo jim i jejich synům po nich. Uzavřu s nimi smlouvu věčnou, že už jim nepřestanu prokazovat dobro.“ Množství ztracených lidí přichází v neděli do církve a slyší tento verš. A řeknou si: „Ano, Bůh se mnou uzavřel věčnou smlouvu. Nikdy se ode mě neodvrátí – nikdy, nikdy. Díky Boží milosti jsem v bezpečí.“ Ale už si nepřetčou druhou část.

Poslouchejte, co je tam psáno: „Uzavřu s nimi smlouvu věčnou, že už jim nepřestanu prokazovat dobro. Do jejich srdcí dám bázeň *přede mnou*, aby ode mne neodstupovali.“ Důkaz, že s vámi Bůh uzavřel svou věčnou smlouvu, je *bázeň* ve vašem srdci, abyste od Něj neodstupovali. A pokud se od Něj odvrátíte a On vás nekázní, a vy odstupujete stále dál, je to důkaz, že do vašeho srdce svou bázeň *nevložil*. Je to důkaz, že jste *nebyli* znovuzrozeni a s Bohem nemáte žádnou smlouvu uzavřenou! Taková je, draží přátelé, biblická pravda.

JAK SE POZNÁ DOBRÝ FARÁŘ OD ŠPATNÉHO? (MAL 2,1–9)

Petr Kulík

Milí bratři, milé sestry, s jistou nadsázkou řeknu, že dnes jste mohli klidně zůstat doma. Teď přečtené Boží slovo totiž mluví především ke všem farářům, kazatelům, pastorům. Tedy k těm, kteří vedou křesťan-

ské sbory, kteří každou Boží slovo, vysluhují svátosti, žehnají, oddávají a pohřbívají, modlí se před lidmi a za lidi, vyučují a pečují o duchovní život svých bratrů a sester. *Nuže, kněží, je o vás rozhodnuto takto...*

Ale na druhou stranu Bůh dnes mluví také ke všem presbyterům, vedoucím různých skupinek, učitelům nedělních škol, k věřícím otcům (o kterých Písmo přece mluví jako o kněžích svých rodin), ale také k věřícím matkám, dědečkům a babičkám, kteří přece také mají určitý duchovní vliv na své potomky. A ti, kteří zatím nemají valný vliv na víru druhých lidí, jednou jej mít budou... Tedy i k nim dnes Bůh mluví, i když tak trošku s předstihem.

Takže je nakonec dobře, že jste přišli. Protože i k vám dnes Hospodin promlouvá.

Já ale dnes přece jen budu více mluvit k sobě a o sobě než k vám a o vás – abych byl věrný dnešnímu biblickému oddílu. Ale jak se říká: *Trefená husa zakejhá...* Vy jste jistě natolik vnímaví, že se přitom, bude-li potřeba, sami chytíte za nos.

Jak se tedy pozná dobrý farář od špatného faráře? Jak se pozná pastýř podle Božího srdce od pastýře Božímu srdci vzdáleného? Jak se pozná kazatel Bohu milý od kazatele Bohu protivného? Spočívá kvalita faráře ve výši jeho vzdělání nebo v hudebním nadání nebo ve schopnosti shánět sboru potřebné finance nebo v jeho umění vcítit se do potřeb lidí nebo v odhodlání stavět nové církevní objekty nebo v jeho úsměvu, vtípnosti a touze být věčně mladý nebo v jeho bezprostřednosti, se kterou je schopen přitáhnout nové lidi do sboru, nebo v počtu jeho dětí tvořících jádro sboru nebo v jeho oddané manželce – nebo ve šťastné kombinaci všech těchto věcí?

V Písmu bychom našli spoustu měřítek, podle kterých lze rozeznat dobrého faráře od špatného faráře.

Ale my dnes budeme především vycházet z přečteného oddílu Malachiášova prorocství.

Měřítko jsme dnes slyšeli jen jedno: **dobrý farář ctí Boží jméno.** Špatný farář Boží jméno nectí. **Dobrý farář oslavuje svým životem Hospodina.** Špatný farář svým životem Hospodina neoslavuje.

No dobře... Ale co to vlastně znamená – ctít Boží jméno? Jak se to dělá – oslavovat Hospodina? Půjdeme na to oklikou. Podívejme se nejprve do našeho okolí. V současnosti se všechno točí kolem člověka. Všechno je zaměřené na člověka, na lidské individuum. Říká se tomu antropocentrismus. Středem vesmíru je člověk.

Já jsem člověk. A jakožto člověk mám jedinou povinnost: být ve svém životě šťastný. A k tomu mně může a má sloužit cokoli a kdokoli. Počínaje penězi, konče bohem. Peníze mám proto, abych si užíval života. A v boha věřím proto, aby mi pomáhal užít si svůj život. A každý člověk má právo se realizovat, rozvíjet se, jakým směrem chce. Chceš střídat partnery až do důchodu? To je tvoje rozhodnutí. Chceš se nechat potetovat, prošpikovat náušnicemi, řezat se žiletkami – to je nakonec tvoje věc. Jen to, prosím, neuč mě děti. Chceš být chvíli křesťan, chvíli buddhista, chvíli ateista, a nakonec třeba muslim? To je tvé výsostné právo, člověče – věřit, čemu chceš. Jen buď šťastný.

A tomu se dnes říká láska – když druhého respektujeme, když nepřekračujeme hranice jeho života, když ho necháme žít, jak on sám chce. A víte, co je dnes největším hříchem, největším projevem nenávisti? Když druhému člověku říkáme

pravdu. Když nahlas vyjadřujeme nesouhlas s jeho stylem života. Když – za účelem pomoci – nerespektujeme jeho hranice a překročíme je.

To se jasně ukázalo na případu francouzských novinářů zastřelených v Paříži. Oni přece měli právo si dělat legraci z věcí, které jsou pro druhé svaté. Oni měli právo zesměšňovat Mohameda a Alláha. A méně lidí už ví, že také zesměšňovali našeho Trojjediného Boha – tak nechutným a sprostým způsobem, že to ani z kazatelny nelze vyslovit. Ale to je přece svoboda slova! A člověk si přece může říkat, co chce, kde chce, kdy chce – a kolik lidí přitom zraní a urazí a rozpláče, to je druhotné. Ptali se v televizi jednoho českého novináře: *A přijde vám to ještě jako poctivá novinářská práce – takto brutálně zesměšňovat to, co je druhým lidem svaté?* A víte, co na to řekl ten novinář, chtěje obhájit zavražděné Francouze? *Každý má právo si kreslit, co chce. A když to někomu přijde směšné, proč by to nenakreslil.* Samozřejmě, že odsuzují činy těch teroristů. Je mi líto, že ti novináři zaplatili svým životem za tyto své projevy. Mimo jiné proto, že nedostali čas k tomu, aby těchto zlych věcí jednou sami litovali.

Myslím, že to je dostatečná ukázka toho, že dnes člověk žije kvůli sobě a že si dělá, co se mu zrovna líbí. A běda, když mu na to někdo sáhne. Běda, když mu někdo řekne pravdu. Běda, když ho chce někdo napravit, pokárat, přesvědčit o tom, že žije špatně a že se třeba říti do záhuby.

Ale křesťané jsou povoláni k jinému stylu života. My zde nejsme proto, abychom si dělali, co se nám zrovna líbí,

abychom žili pro sebe a kvůli sobě. My jsme zaměřeni na to, aby byl Bůh v našich životech oslaven. Bůh totiž v Ježíši Kristu přišel a nasadil svůj život za nás. Dal sebe sama kvůli nám. A my nyní máme dát sami sebe na oltář Bohu.

♦ *Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět; to at' je vaše pravá bohoslužba. (Ř 12,1)*

My máme žít k Boží slávě v tomto světě. Křesťan, který je sobecky zaměřený na vlastní štěstí, takový křesťan zatím nepochopil do hloubky, kým smí a má zde ve světě být. Protože skutečný křesťan je nejvíce šťastný tehdy, když skrze jeho život je oslaven Pán Ježíš Kristus.

Žel toto zaměření, toto zacílení na člověka se projevuje i v církvi. A neblaze se na jejím životě podepisuje. Církev hyne, protože v první řadě my faráři bereme větší ohled na lidi než na Boha. O Bohu mluvíme jako o tom, který člověka miluje. Ale už lidem naříkáme, že z té samé lásky k nim Bůh nenávidí jejich hříchy a touží po tom, aby lidé rostli ve svatosti, aby stále rostli v Kristu. Nekážeme celé evangelium! Zvěstujeme lidem, že Bůh přišel do našeho světa proto, aby nám žehnal. Ať děláme, co děláme. Ať žijeme, jak žijeme. Ať se držíme jeho slova nebo se ho nedržíme. Ať se mu z vděčnosti za jeho spasení snažíme být nablízku nebo se mu vzdalujeme - a je nám to jedno, že se mu vzdalujeme. Bůh nám přece bude žehnat, protože On dobře ví, že jsme jen hříšníci, kteří si chtějí především žít sami pro sebe, pak pro svou rodinu, a pak možná pro Něj. O pekle jsme my, kazatelé, přestali mluvit

dávno – protože tajně doufáme, že Bůh nakonec spasí všechny lidi. *Tak si žij, človče, jak chceš, ať ti v tom všem Bůh žehná – však se tomu tam nahoře jednou zasmějeme.*

Ale to Hospodina snižuje, znevažuje. Když to vyhrotím, děláme tak z Boha oddaného pejska, kterého i když ho vezmete holí a nedáte mu dva dny najíst, bude za vámi pořád dolézat a vrtět ve vaší přítomnosti ocáskem. Ale Hospodin je svatý Bůh. A svou čest, která mu náleží, dostane (Mal 1,11). On není pejsek, který vám poslušně donese aport a sní všechno, co mu do misky vhodíte. To je modla, ale ne náš svatý, bázeň budící Bůh!

Děláme všechno proto, aby se při našich bohoslužbách cítili lidé dobře, a zvláště ti, kteří mezi nás tak trochu zabloudili, přicházejí jednou začas, jednou do roka. Zvláště těm se chceme zalíbit. A tak ve svých kázáních dbáme více na formu než na obsah. Jen aby ten náš projev byl květnatý, poetický, chytrý, hluboký. A kážeme často jen na ty biblické texty, které nikoho neurazí a nepopíchnou – ale pouze potěší a zahřejí na srdíčku.

Podle toho se tedy zaprvé pozná, jací jsme faráři: Zda sdělujeme lidem skutečně Boží slovo, anebo jen slepičí polévku pro duši. Zda se nebojíme říct z kazatelny Boží pravdu, i přesto, že to posluchačům bude nepříjemné a nebude se jim to někdy zamlouvat. Zda se na kazatelnách bojíme více Boha nebo lidí. *Vždyť – v ideálním případě – rty kněze strážejí poznání; z jeho úst se vyhledává zákon, neboť on je poslem Hospodina*

zástupů. Vy – kněží, faráři a kazatelé – jste však z této cesty sešli, mnohé jste přivedli k tomu, že klopýtli o zákon. Farář a kazatel je povolán Bohem k tomu, aby lidem vyřizoval Jeho slovo. Nic důležitějšího a vznešenějšího na starosti nemá. Farář má být především věrným vykladačem Božího slova. Ale pokud bere více ohled na člověka než na Boha, pokud straní osobám, jak říká Malachiáš na konci našeho oddílu, pak to není dobrý kazatel, pak není Bohu-milým farářem. Protože tímto svým nezodpovědným jednáním odvádí své bratry a sestry na scesti. Stručně a jasně to říká apoštol Petr:

◆ *Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. (1Pt 4,11)*

Ale výklad a hlásání Božího slova – to je jen jedna strana mince. Tou druhou stranou je příkladný život. To je druhým Malachiášovým kritériem pro rozlišení, zda je farář dobrý nebo špatný. My bychom měli s Hospodinem *chodit pokojně a bezelstně* (v. 6). Především my bychom měli *strážejit jeho cesty* (v. 9). Však řekněte nakonec sami: k čemu je dobré kázání od člověka, o kterém víte, že žije v hříchu a nehodlá s tím nic dělat? Mohl by mluvit na kazatelně andělskou řečí, ale bylo by to k ničemu. Pokud nehodlá ve svém životě oslavit Hospodina, jeho kázání nebude lidem sloužit. I Ježíš o tom mluví:

◆ *Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám? (Lk 6,46)*

A co se stane s takovým nedobrým farářem a kazatelem? Jaké to bude mít důsledky – pro něj i pro ty, kteří mu na-

slouchají? Milí bratři a milé sestry: je to strašné! Tak nejprve Hospodin říká: *Stihnu vás kletbou a vaše žehnáni prokleji.* Umíte si to vůbec představit? Že bych – sám propadlý Boží kletbě – na konci bohoslužeb pozvedl ruce k žehnáni a řekl: *Ať ti Hospodin žehná a chrání tě.* A co udělá Hospodin? Prokleje tě a vydá tě nebezpečí. A já bych pokračoval: *Ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv.* A Hospodin zatemní před tebou svou tvář, skryje se před tebou a žádnou milost ti neprokáže. A já bych dokončil své požehnáni: *Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdarí tě pokojem.* A Hospodin odvrátí svou tvář před tebou a vnese do tvého života chaos a zmatek.

Za druhé, Hospodin varuje: *obořím se na vaše potomstvo.* Ano, každý křesťan – a tím víc farář a kazatel – když se chová jen navenek zbožně, jen v kostele a mezi svými, nebude dobrým příkladem pro své děti. Protože naše děti vidí víc než lidé kolem nás. A můžeme pro jejich víru být skutečným kamenem úrazu – když se na veřejnosti chováme zbožně, ale doma úplně naopak.

A za třetí, Bůh říká: *Já jsem způsobil, že jste v nevážnosti a ponížení u všeho lidu.* Podle průzkumů si nás, farářů a kněží, česká společnost váží stejně jako uklízeček. To mně nevadí – pokud to není právě z toho důvodu, že kážeme vodu a pijeme víno. Žel tomu tak totiž skutečně často je. A v nevážnosti nemusíme být jen u lidí kolem nás, ale u vás samotných. A to už je opravdu zlé! Ano, i my faráři jsme hříšní lidé. Ale pokud říkáme, že milujeme Pána Ježíše, pak musíme nenávidět svůj hřích

a bojovat s ním až do konce života. A pokud na nás tento zápas nevidíte, něco s námi není v pořádku a může to mít neblahé následky. Jak nám jednou vykládal jeden dlouholetý farář: *Přišla za mnou po bohoslužbách jedna sestra a říká mi: Bratře faráři, vy nám dobře kážete – ale proč se vy sám podle toho, co kážete druhým, v životě neřídíte? Tak jsem jí na to řekl: Drahá sestro, vy jste ale vůbec nic nepochopila! Vždyť já jsem přece hříšník, který káže evangelium...*

Milí bratři, milé sestry, Petr Chelčický si ve svém spisku O zlých kněžích stěžuje, že církev hlásá nebiblickou nauku že „kněz zlý tolikéž učiní lidem jako nejlepší v věcech duchovních“. Tedy že je jedno, zda je farář zbožný nebo bezbožný, zda mu jde o Boží věci nebo mu jde jen o sebe, zda stále dorůstá do Krista nebo žije pohodlně v hříchu. Bůh skrze něj vždycky bude lidem žehnat. Tato lež se v církvi – podle Chelčického – rozšířila proto, aby si lidé nevsímali hříchů kněží a nesnažili se je na jejich viny upozorňovat. Protože „... kněžím není potrebie o ctnostný život práce mieti, poněvadž v hříšiech ležice jako svině v blátě, mohú dobré bydllo mieti“ – a mohl by si někdo zkusit mluvit jim do života víry.

Proto nás Chelčický nabádá: „*Tato písma božská okazují nám, že sú málo užiteční zlí knězie, ale mnoho škodni lidem. A protož kdož by mohli poznáni býti, mají se jich lidé varovati, chtie-li zatracenie ujíti...*“ Proto bychom se především my, kazatelé, měli rychle vzpamatovat a kázat Boží slovo, ať už s ním přijdeme vhod či nevhod (2Tm 4,2). Měli bychom prožít do

hloubky bázeň z Boha a zbožné zděšení z Jeho jména. Měli bychom toužit po tom, aby Boží pravda vycházela z našich úst, abychom tak *mnohé odvrátili od nepravosti*. A měli bychom nejen dobře kázat, ale také žít to, co kážeme. Měli bychom smrtelně vážně brát Jakubův výrok:

◆ *Nechtějte všichni učit druhé, moji bratři: vždyť víte, že my, kteří učíme, bude-me souzeni s větší přísností. (Jk 3,1)*

Milí bratři, milé sestry, někteří z vás to poslední kázání minulou neděli nazvali „výpraskem“. Dnes jsem dostal výprask především já sám. Ale lepší Boží výprask

teď, než aby má služba mezi vámi byla k ničemu, než aby mou službu mezi vámi Bůh neměl v oblibě. Toho bych se nechtěl dožít...

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, ty jsi žil mezi námi k oslavě svého nebeského Otce. A On byl tebou oslaven a nakonec tebe také oslavil. Dej, abychom z vděčnosti za Tvé spasitelné činy žili také pro slávu našeho nebeského Otce, abychom nemluvili jinak, než jak žijeme, a abychom se tvého slova nebáli a ochotně je celé předávali druhým lidem. Amen.

ROZDÍL MEZI SKUTEČNÝM KŘESŤANEM A POKRYTCEM

Tom Hicks

Jak mohu říci, zda jste opravdovým věřícím nebo falešným vyznavačem? Jednou z nejlepších knih popisujících pravou přirozenost obrácení je *Největší zájem křesťana* od Williama Guthrieho. Velký puritánský teolog John Owen, který tuto knihu velmi doporučoval, napsal: „Jejího autora považuji za jednoho z nejzbožnějších mužů, který kdy psal. Tato kniha je mým průvodcem a spolu s řeckým Novým zákonem ji nosím stále s sebou. Jsem autorem několik knih, ale v této jedině je více zbožnosti než ve všem, co jsem dohromady napsal.“

Zamyslete se nad tím, co William Guthrie říká v páté kapitole své knihy o rozdílu mezi opravdovým křesťanem a pokrytcem. Je zde několik věcí, v nichž pokrytec může vypadat jako křesťan:

1. Pokrytec může být hluboce zasažen evangeliem. Může mít vynikající

poznání Boží pravdy (Žd 6,4). Může prožívat hluboké city ve vztahu ke Kristu (Mat 13,20). Může dokonce zakusit drastickou vnější proměnu jako farizeus, který se modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci atd. (Lk 18,11).

2. Pokrytec může ostatním připadat jako skutečný křesťan. Může mluvit o zákonu a o evangeliu (Ž 50,16), veřejně vyznávat své hříchy ke svému zahanbení (1S 26,21), nebo se pokořovat v zíněném rouchu (1Kr 21,27). Dokonce může pečlivě promýšlet své povinnosti, které by měl dělat a snažit se je vykonávat (Iz 58,2), může prokázat vytrvalost v těžkos-tech, může rozdat svůj majetek Bohu a svatým a dokonce může dát i své tělo k upálení (1K 13,3).

3. Pokrytec může zakoušet velmi mnohá dobrodíní z obecné Boží milos-

ti. Může být hluboce usvědčen ze svých hříchů, jako byl i Jidáš (Mt 27,3-5). Může se chvět před Božím slovem podobně jako Felix (Sk 24,25), může se radovat z pravdy (Mt 13,20) a může mít mnohé zkušenosti z okoušení dobrých milostí Božích (Žd 6,4).

4. Pokrytec může mít některé rysy, které se velmi podobají spasitelné milosti darované Duchem svatým. Může mít nějakou víru, jako měl Šimon Kuzelník, který „také uvěřil“ (Sk 8,13), ale pak se ukázalo, že byl falešným věřícím. Může navenek činit pokání, které vypadá velmi podobně jako pravé pokání (Mal 3,14). Může mít velikou bázeň před Bohem, jakou měl i Bileám (Nu 22,18). Může mít i jistý druh naděje (Job 8,13). Pokrytec může mít i určitý druh lásky, jakou měl Herodes k Janu Křtiteli (Mk 6,26).

5. Pokrytec dokonce může mít velké a mocné zkušenosti s Bohem. Může „okusit nebeského daru“ a „stát se účastníkem Ducha svatého“ a zakusit „moc budoucího věku“, a přesto nemusí být skutečně obrácený.

Jaké jsou tedy znaky opravdových věřících? Jak se liší pravé obrácení od falešného? Guthrie ukazuje na pět charakteristik pravých věřících, které pokrytci nemají.

1. Srdce opravdového věřícího je proměněno navždy. V Jeremiášovi 32,39 Pán říká: „A dám jim jedno srdce a jednu cestu, aby se mě báli po všechny dny.“ Přirozenost pokrytce se nikdy nezměnila. Pokrytec chce Krista pro dobrodiní, které mu Pán může dát v tomto svě-

tě. Ale srdce skutečného věřícího miluje Krista jako poklad, který plně uspokojí jak tento život, tak i ten budoucí.

2. Změna života opravdového věřícího vychází ze srdce, které miluje Krista. Pokrytec může změnit své chování před lidmi, aby uklidnil své znepokojené svědomí, nebo se může vyvarovat důsledků svých hříchů. Ale skutečný věřící miluje Krista a zachovává Jeho přikázání kvůli Kristu samotnému a proto, aby Mu sloužil, aby Ho poznal, a aby vzdal slávu Jeho jménu (Ž 119,6).

3. Opravdový věřící hledá na prvním místě Krista a Jeho království. K tomu je zapotřebí jedna jediná věc: Kristovo přátelství a společenství s Ním. Ale pro pokrytce tato „jediná věc“ nikdy není volbou, která by uspokojila jeho srdce. Skutečný věřící však touží po tom, „oč nikdy nepřijde“ (Lk 10,42).

4. Opravdový věřící se odevzdává do Boží spravedlnosti. Opouští všechnu naději, kterou by mohl nalézt v sobě stejně jako všechnu svou vlastní spravedlnost, a své přijetí Bohem zakládá cele na spravedlnosti Kristově. Pravý věřící spočívá v Kristu a jenom v Něm nalézá své spasení. Pokrytec nic takového neudělá (Ř 10,3). Do jisté míry vždy staví na své vlastní spravedlnosti.

5. Opravdový věřící stojí na třech velkých pilířích pravého křesťanství. Především má zlomené srdce a vzdal se veškeré své spravedlnosti, takže si oškliví sám sebe (Lk 19,10). Za druhé chopil se Krista jako svého jediného pokladu a klenotu, který jediný ho může obohacovat a uspokojit. Za třetí na sebe

opravdově a bez výjimek bere Kristovo celé jho, a přijímá Jeho vůli jako spravedlivou a dobrou, svatou a duchovní

(Ř 7,12). Pokrytec nestojí na žádném z těchto pilířů.

REFORMACE MÍSTNÍHO SBORU

Ken Jones

Reformace místního sboru není vůbec lehký úkol. Rád bych na začátek uvedl, že podstatou níže popsaného je doporučení založené na osobní zkušenosti tří pastoreů a také na mé komunikaci s pastory z celé země, kteří přijali reformovanou teologii a pokusili se zavést tuto teologii do života svých vlastních sborů.

První věc v první řadě

Na úvod dvě poznámky. Zaprvé je třeba chápat, že neexistuje žádná záruka toho, že to, co funguje na jednom místě, bude mít stejný výsledek i všude jinde. Níže uvedené je popisem toho, jak jsme postupovali my, a neměli byste to brát jako zaručený recept. Modlím se, aby toto shrnutí posloužilo alespoň jako návod pro pastory při zvažování komplexní problematiky reformování místního sboru.

Zadruhé, reformování sboru obvykle začíná u pastora. Tak je to správné, protože jen skrze kázání a vyučování z tohoto biblicky nařízeného úřadu lze udat doktrinní směr. Pokud pastor a starší nejsou přesvědčeni, že reformovaná teologie je tím správným teologickým rámcem, nedojde k velkému pokroku. Každá snaha na straně členů sboru (ať jde o sebevznesenější úmysl) vyučovat jiné doktríny než učí pastor a starší, narušuje sborový řád. Když jsou to členové sboru, kdo jsou pře-

svědčeni o správnosti reformované teologie, i oni se mohou stát nástrojem pro uvedení těchto pravd do života místního sboru, musí však být splněné následující podmínky: (1) mají přístup k pastorevi a starším; (2) mají důvěru a podporu pastora a starších; a (3) postupují se svolením a opatrností. Začnu radou pastoreům a na závěr uvedu zamyšlení pro reformátory z řad členů sboru.

Půda, na které stojíte

Pastori, znejte souvislosti. Existuje velký rozdíl mezi reformováním existujícího sboru, který spadá do reformované tradice, ale zbloudil od jejích norem, a přinášením reformované teologie do nového prostředí, kde ji nikdy záměrně nebo formálně nezastávali. To druhé byl můj případ, a i když mívám rozhovory s pastory, kteří reformují již kdysi reformované sbory, toto mé pojednání je o přinášení reformované teologie sborům, které o ní vědí jen málo. Proto bych navrhol, abyste se především – a je to nezbytné – přesvědčili o denominačních postojích vašeho sboru. Je váš sbor historicky protikalvinistický nebo jste vázání k denominaci, jejíž vyznání víry nebo učení jsou jednoznačně protikalvinistické? Pokud jste baptisté, k jakému druhu baptistů se vaše shromáždění hlásí: arminianiáni

nebo kalvinisté, baptisté vyznávající svobodnou vůli nebo něco specifického? Existují denominace, jejichž samotné založení bylo zcela v rozporu s historickým protestantismem, a každá snaha přinést reformační teologii za tyto hranice by mohla vyvolat etické problémy.

Prozkoumejte půdu, na které stojíte, abyste viděli, zda reformované důrazy nenarušují vaše závazky vůči vašemu postavení pastora a vašemu společenství. V souvislosti s tím si znovu pročtete články víry nebo vyznání víry vašeho sboru. V posledním sboru, ve kterém jsem sloužil, jsem důkladně prozkoumal články víry vytištěné v našem Národním baptistickém zpěvníku. Zjistil jsem, že učení o pádu člověka, o způsobu spasení, ospravedlnění, o Božím účelu milosti a zákona a o evangeliu odpovídaly historickým vyznáním víry, jako bylo například Baptistické vyznání z roku 1689. To mi umožnilo započít proces reformace, aniž bych musel použít materiál zvenčí. Pouze jsem rozvedl to, co již bylo vyjádřeno (alespoň na papíře) v denominačních vyznáních.

Najděte své místo v historii křesťanství

Pro pastory a učitele je důležité, aby znali historický vývoj. Tato otázka souvisí se dvěma znepokojivými charakteristikami současného křesťanství. Především jde o to, že mnozí „protestantští“ křesťané nemají ponětí o tom, co z nich činí protestanty. Ve skutečnosti jsou někteří protestanty jednoduše proto, že nejsou římskými katolíky. Zadruhé, lidé jsou tak zachvázeni touhou být moderní a kulturně relevantní, že se jen málokdo stará o cír-

kevní dějiny a jejich studium. Zjistil jsem, že za těchto okolností je nezbytné, abychom se vrátili k základům protestantské teologie, což bylo nejen Lutherových devadesát pět tezí, ale také všechna Solas a také protestantská vyznání víry. To nám poskytlo příležitost představit eku-
menická kréda a jejich záměr a důležitost v životě církve. Reformovaná teologie má jak biblické, tak historické kořeny a současní křesťané ji odmítají částečně z neznalosti obojího.

Poté, co jsme předložili přehled dějin protestantismu, je podle mé zkušenosti nezbytné se také zabývat historickými posuny, ke kterým od reformace dochází, a promyslet jejich vliv na protestantskou doktrínu a praxi. Například jsem narazil na problémy s formulací a používáním některých vyznání tak, jak byly uvedeny do sboru, a byl jsem tvrdě napadán a kritizován za to, že jsem přestal evangelizační výzvu. Reagoval jsem tím, že z Písma vysvětlil, co znamená vyznat Krista a ukázal jsem, že evangelizační výzva, jak ji známe, nepochází z Bible, ale z probuzenecké tradice. Těmito spojeními s dějinami ukazujeme svým lidem, že to, co je třeba reformovat, je možná jen odklon od historického protestantismu. Cílem je, aby naši lidé srovnávali to, co vidí a slyší v našich sborech, s dějinami křesťanské víry a života.

Třetí plochy

Pokud se tato reforma ve shromáždění uchytí, pak je nejdůležitější rozvíjet sborový život a spolu s ním zdravé a důkladné porozumění Písmu.

Širší obraz

I když většina evangelikálů uznává, že Bible je v samé podstatě o Kristu, v kázání a vyučování tomu tak vždy není. Je důležité lidem vštípit, že existuje jen jedna hlavní zápleтка vinoucí se celým Písmem: Boží spásné úmysly a moc v osobě a díle Ježíše Krista. Sledování této jednoduché zápletky by mělo být cílem biblického studia a kázání. Věřím, že dojde-li k reformaci, bude ovocem kristocentrického chápání Písma.

Dnes se velmi zdůrazňuje potřeba výkladového kázání a já souhlasím, že výklad biblického textu je tou správnou formou či stylem kázání. Naše největší potřeba co se týče kázání však není otázkou formy, ale podstaty toho, co kážeme. Pokud je evangelium Ježíše Krista hlavním příběhem Písma, potom musí být Kristova osoba a dílo souhrnem a podstatou našich pokynů a prohlášení z Písma. To je svědectví samotného Ježíše (J 5,39; Lk 4,17–21; 24,19–27 a 44–45) a zdá se, že apoštolové smýšleli stejně (1K 2,15; Sk 2,17–36 a 8,30–35; Ko 1,25–29).

Vyučování doktrínám milosti zahrnuje širší obraz a kristocentrický přístup ke kázání. Ale také to znamená, že budeme zřetelně oddělovat zákon od evangelia. Zákon (který odpovídá příkázáním Písma) je to, co Bůh vyžaduje od nositelů své podoby, a evangelium (které odpovídá evangelijním prohlášením Písma ve vztahu k osobě Krista a Jeho dílu) je to, co Bůh dává zdarma z čiré milosti. To, co Bůh dává v evangeliu, je tím, co přikázal v zákoně. Zachováme-li jasný rozdíl mezi těmi dvěma, udržíme širší obraz z velké části jasný.

Život ve smlouvě

Aby reformovaná teologie ovlivnila život místního sboru, je třeba zaujmout nový pohled na dynamiku společného života místního sboru. I když se v průběhu posledních dvaceti let mnoho mluví o obnově biblického přístupu k církvi, to, čeho jsme ve skutečnosti svědky, je vzestup následujícího: 1. *konzumní přístup k církvi* (naplňování pocítovaných potřeb), 2. *komerční přístup k církvi* (trh náboženských podniků nebo organizací), a 3. *alternativně kulturní přístup k církvi* (život sboru napodobuje širší kulturu nebo je to křesťanské verze alternativní kultury). Zdá se, že úpadek se týká živého, vitálního přístupu k církvi popisovaného v Novém zákoně (1K 10,16–17; Ef 4,11–16; Ko 1,3–14 a 3,12–17). Reformovaná teologie uvádí naše směřování do světla, které nám nemusí být známé, ale zdá se, že více odpovídá jednání a uspořádání, které nalézáme v Novém zákoně.

Reformované liturgie, které zahrnují čtení vyznání, nám při našem společném uctívání připomínají, že jsme s ostatními postaveni do stejného těla pravdy a vyznáváme jednu víru v jednoho prostředníka mezi Bohem a člověkem, Pána Ježíše Krista. Rozvíjení reformované teologie nám připomíná naši vykazatelnost a odpovědnost vůči ostatním. Připomíná nám, že ani naše přítomnost při společném uctívání ani naše skutky uctívání nejsou pouze záležitostí mezi námi samotnými a Bohem v zahradě. Reformovaná teologie nezdůrazňuje jen naši jednotu s Kristem, ale také naše společenství jednoho s druhým.

Reformace na úrovni místního sboru není lehký úkol, obzvláště když uvážíme, že i ten nejreformovanější z reformovaných sborů musí být stále reformován Božím slovem. To platí pro všechny sbory, staré i nové. Ty, které voláte ke změně, se bude toto tempo jevit jako závratná rychlost. To je přeměna, reformační. Těm, kdo vnímají potřebu změny, se to však bude připadat jako šnečí tempo (obzvláště těm navenek pohodlně situovaným v dobře zavedených reformovaných sborech). A opět, neexistuje žádný zaručený recept na úspěch. Víme, že víra přichází skrze slyšení a slyšení skrze Boží slovo, takže když kážeme, kažme Krista a to Toho ukřižovaného, aby ti, kdo nás poslouchají, měli víru v Boží moc a ne v lidi.

Reformátoři z řad členů sboru

Pokud čtete tento článek a nejste pastor ani starší, máte pravděpodobně na srdci jednu důležitou otázku: Co by mělo vést člena sboru k tomu, že osloví vedení sboru ohledně potenciálního teologického posunu sboru?

Domnívám se, že případy, kdy to, co uslyšíte (ať už z rádia, na konferenci, z internetu nebo ostatních médií) bude v rozporu s tím, s čím se obvykle setkáváte ve sboru. Jinými slovy – když dojdete k přesvědčení, že to, co se dozvídáte z jiných zdrojů, je biblicky přesné, ale je to v rozporu s pozicí zastávanou ve vašem sboru, je možná čas, abyste si promluvili s vedením. Je třeba to udělat strážlivě a seriózně. Následují rady, jak byste měli postupovat:

1. Modlete se!

Děkujte Bohu za nové světlo, kterým osvětlil vaše chápání. Modlete se za trpělivost, jak se rozpor mezi tím, co nyní chápete, a tím, co jste předtím zastávali, stává zřetelnější. Modlete se za moudrost a milost, když se připravujete vyjádřit své obavy slovy. Modlete se za pokoru, abyste nebyli zbytečně drsní, útoční nebo tvrdí. Modlete se, aby Bůh připravil vašeho pastora a starší na váš rozhovor.

2. Učte se!

Zkoumejte „nové“ učení, které ve vás teď rezonuje. Pokud to, co jste objevili, rozbouřilo to, čemu jste věřili předtím, stojí za to, se na to podívat do větší hloubky. Nechcete narušit svůj vlastní systém víry nebo zpochybnit teologický základ vašeho sboru pouhým povrchovým chápáním něčeho, co jste sice slyšeli, ale čemu plně či správně nerozumíte.

3. Vysvětlujte!

Vyslovte své obavy. Pokud vycházíte z tradice, která nemá vyznání víry, poohlédněte se po jakémkoliv souhrnu učení a zhodnoťte, zda mají vaše nová přesvědčení prvotní nebo druhotnou důležitost.

4. Budte konkrétní!

Když mluvíte se svým pastorem nebo staršími, buďte co možná nejkonkrétnější. Ujistěte se, že vaše obavy jsou záležitostmi podstaty, a ne stylu nebo osobnosti. Pokud to, co váš pastor káže, je v rozporu s tím, co nyní poznáváte, buďte ve svém rozhovoru ohledně těchto věcí konkrétní.

5. Našlapujte opatrně!

Dejte pozor na mýtus vlivu. To znamená na představu, že vaše přítomnost ve sboru, který se již, jak jste si uvědomili,

neshoduje s vaším doktrinálním přesvědčením, je nezbytná pro blaho ostatních ve sboru. Takovou představu můžete mít i navzdory skutečnosti, že vedení sboru nesdílí vaše nově objevená přesvědčení. Možná se rozhodnete přivést ostatní ke světlu, a proto zůstanete a použijete veškerý svůj vliv, který máte, abyste je přesvědčili. Ale setrávat někde, kde se zásadně nemůžete ztotožnit s kázáním a vyučováním, je bez ohledu na vaše sebelepší úmysly nezdravý a nemoudrý postoj. Bohu to nepřináší slávu a Tělo tím také není budováno.

Závěr

Máte-li podporu pastora nebo starších vašeho sboru a chcete společně vést sbor k doktrínám milosti, je to velmi důležité partnerství. Modlete se za moudrost a trpělivost pro vaše vedoucí a za to, aby Bůh připravil srdce posluchačů. Konec konců je to Bůh, kdo osvěcuje mysl, aby uviděla milost v osobě a díle Krista, ale dovoluje nám se na odkrytí tohoto poselství účastnit. Nedovoľte žádnému pocitu marnosti, aby zatemnil konečnou fázi reformace, což je poučení našich bratrů a sester a sláva trojjediného Boha.

600 LET OD UPÁLENÍ MISTRA JANA HUSA

HUS V KOSTNICI

Bill Higgins

Jan Hus byl předvolán do Říma již dříve, odmítl se ale dostavit, neboť byl přesvědčen, že by se jistě nepostupovalo cestou práva, ale že by skončil v žaláři a jako mučedník. V případě Kostnice se však mnohé jeví jinak.

Tady šlo o ekumenický koncil, kde by mohl obhájit své názory před největším shromážděním církevních představitelů z celého císařství, jaké kdy středověká církev spatřila. Kromě toho mu císař Zikmund poslal glejt o bezpečném průchodu – že tedy bude moci svobodně cestovat na koncil a v pokoji se vrátit, aniž by se musel obávat nějakého zásahu či obtěžování. Určitě nebezpečí samozřejmě existovalo, ale nebylo správné promeškat příležitost k vydání svědectví pravdě.

Vydal se tedy 11. října 1414 na cestu, a 3. listopadu dorazil do Kostnice. Mnozí další včetně císaře ještě nepřijeli a tak se horlivě pustil do sepisování obhajoby svého učení, kde neopomněl pečlivě poznamenat: „Co učí Viklef pravdivě, to přijímám, ne protože je to pravda jeho, nýbrž pravda Kristova.“

Kardinálové ovšem nesnesli pomýšlení, že by se tento muž, na nějž bylo uvaleno kacířství, mohl svobodně pohybovat a to dokonce pod ochranou papeže Jana XXIII. (který řekl, že ve městě musí zůstat na svobodě, i kdyby zabil papežova vlastního bratra). Jan XXIII. do toho však nemohl dlouho mluvit.

Než uplynul měsíc, dva biskupové – trentský a augsburský – přišli Husa požádat, aby šel s nimi k slavnostnímu slyšení

před kardinály. Jeden podezřívavý český šlechtic na Husa naléhal, aby s nimi nechodil, ten však řekl, že jim hodlá důvěřovat. Tato důvěra jej zavedla do temné kobky na ostrově Bodamského jezera. Strávil tam v nečinnosti tři měsíce, kobka souseďila s latrínami. Dostal horečku, zvracení a onemocněl tak, že po dva měsíce od něj nemáme žádné dopisy. V lednu 1415 byl opět schopen psaní. V dopisech líčí, v jak krutých podmínkách musel žít.

Když o měsíc později dorazil Zikmund, velice se hněval, že nebylo dbáno jeho průvodního listu. Pohrozil, že v případě nutnosti dostane Husa z vězení násilím a pokusil se učinit nátlak na kardinály. Jeho rozhořčení však netrvalo déle než týden. Pak přenechal záležitost kardinálům. Hus na ostrově zůstal ještě šest týdnů, načež jej přemístili do čistšího vězení a dovolili mu setkat se s přáteli. Odvolal se k císaři ve věci své svobody, ale místo propuštění jej převezli na hrad Gottlieben, kde jej přes den drželi v řetězech a na noc připoutávali ke stěně.

Je zajímavé, že v červnu 1415 měl Hus po několik dní v sousední cele neobvyklého druha. Byl jím papež Jan XXIII., který původně koncil svolal – muž tak bezectný, že bylo rozhodnuto, aby v budoucnosti žádný papež nepřijal jméno Jan. (Opravdu, když v roce 1958 papež konečně toto jméno znovu přijal, byl nazván papežem Janem XXIII. – jakoby ten první vůbec neexistoval.) O Janu XXIII. koncil prohlásil:

„Je znám po celém světě jako utlačovatel chudých, pronásledovatel spravedlivých, podporovatel bezpráví,

opora svatokupectví a ctitel těla, vzor neřestí, nepřítel vší ctnosti, zrcadlo sprostoty, zanedbává valné shromáždění, protože je vždy pohroužen do spánku nebo do svých zábav, a všichni, kdo ho znají, mluví o něm jako o ztělesněném ďáblu.“

Schaff o těchto neobvyklých druzích ve vězení říká: „Zločinného papeže po krátkém věznění čekalo propuštění a povýšení k vysokému důstojenství, ten druhý měl před sebou odsouzení jako náboženský provinilec a upálení za svou pravověrnou teologii.“

Nyní začalo Husa trápit krvácení, kruté bolesti hlavy a podvýživa, která vrcholila až hladověním. Dvě stě moravských a českých pánů poslalo Zikmundovi petici, podepsanou v Praze 13. května 1415, v níž žádali, aby se „milovanému mistru a křesťanskému kazateli“ dostalo veřejného slyšení a aby se vrátil domů. To se však stát nemělo.

V červnu jej převezli do třetího vězení – františkánského kláštera. Pak jej od tamtud odvedli k soudu před velkou skupinou kardinálů, biskupů, teologů a církevních úředníků.

Hus tam před nimi stál, oslepen ostrým denním světlem, nemocný, vyčerpávaný, naprosto nepřipravený na „Boží soud“. Soud však připomínal frašku. Když četli první obvinění, začali shromáždění křičet. Hus přednesl rozumnou obhajobu, ale vždy jej překřičeli. Zikmund, který byl přítomen, Husovi radil, aby se podřídil a řekl, že v žádném případě nebude hájit kacíře, který se rozhodl na svém kacírství trvat. „Pokud zůstane

jediný kacíř,“ řekl Zikmund, „zapálím sám vlastnoručně oheň, aby byl upálen.“

Konečně dali Husovi příležitost promluvit, ale bylo to jako by mluvil do kamenné zdi. Koncil už rozhodl, že Hus musí zemřít. Hus prohlásil, že rád odvolá cokoli ze svých stanovisek, pokud budou usvědčena Písmem jako nepravdivá, že však nemůže odvolat nic, co není s Písmem v rozporu.

Koncil však nedbal na Písmo, a všechno Viklefovo učení už odsoudili jako kacířské. Zajímalo je kanonické právo, nikoli Písmo. Bylo tomu, jak řekl jeden doktor Husovi v soukromí: „Kdyby ti měl koncil tvrdit, že máš jen jedno oko, bylo by tvou povinností přijmout, co říkají.“ Hus řekl, že nemůže odvolat něco, o čem ví, že je to pravda, i kdyby mu celý svět tvrdil opak.

15. června koncil zakázal podávat při večeři Páně kalich laikům. Šlo o rozhodnutí, které se mělo později setkat s velkým odporem, a kterému se Hus statečně vzepřel. 24. června koncil nařídil spálení Husových spisů. Mnohokrát za ním chodili, v soukromí i veřejně, a nutili jej odvolat. Jeho odpověď zněla:

„Raději ať na mne položí mlýnský kámen a ponoří mne do hlubokého moře. Je mi lépe zemřít, než ve zbabělosti před časným trestem upadnout do rukou Páně a pak snad do ohně a věčné hanby.“

Nakonec jej předvedli před celé shromáždění, ne však proto, aby mu poskytli příležitost hájit se, jak doufal, nýbrž aby mu přečetli rozsudek. Postavili jej na vysokou stolicí uprostřed sálu a přečetli mu výrok soudu:

„Svatý koncil, maje na zřeteli jen Boha, viní tímto Jana Husa, že byl a jest skutečným a zjevným kacířem, zákem nikoli Kristovým, nýbrž Jana Viklefa...“

Zbavili ho církevního úřadu a (protože nechtěli přestoupit svou pravomoc) předali ho světské autoritě, aby byl upálen na hranici jako kacíř. Když uslyšel rozsudek, Hus poklekl a modlil se.

„Pane Ježíši Kriste, odpusť všem nepřátelům mým, pro veliké Tvé milosrdenství Tě prosím a Ty znáš a víš, že mne falešně obžalovali, falešné svědky přivedli a falešné články proti mně zosnovali. Odpusť jim pro nesmírné milosrdenství své.“

Jeho modlitba vyvolala v zasedacím sále krutý výsměch davu. Odvedli jej na dřevěnou plošinu uprostřed katedrály, kde sedm biskupů vykonalo obřad odsvěcení – svlékajícíce z něj postupně všechny části kněžského roucha, porušili tonsuru a odřeli tři prsty na pravé ruce. Načež mu na hlavu nasadili papírovou čepici pomalovanou poskakujícími dábly a nesoucí nápis „heresiarcha“ – arcikacíř.

Řekli: „Odevzdáváme duši tvou dáblu.“ Odpověděl: „A já se svěřuji nejmilostivějšímu Pánu Ježíši Kristu.“ Nakonec řekli: „Tato nejsvětější kostnická synoda předává nyní Jana Husa, který již nemá v církvi žádný úřad, civilnímu soudu a moci.“

A tak jej civilní městská rada odvedla 6. července 1415 v doprovodu tisíce ozbrojenců na popraviště. Poklekl a modlil se. Jeho víra zůstala pevná až do konce. Připoutali ho za šíji k hranici a nahroma-

dili dříví do výše jeho postavy. Učinili ještě jeden marný pokus, aby odvolal. Pak zapálili oheň. Zpíval: „Kriste, Synu Boha živého, smiluj se nade mnou.“ Připomeňme si, že si za studií přivydělával jako zpěvák, a zpíval také, když umíral. Foxe říká:

„Když shořelo všechno dříví, zůstala horní část těla viset na řetězu, načež strhli hranici a všechno a zapálili nový oheň. Spálili jej, rozsekavše nejdřív hlavu na kousky, aby se rychleji změnila v popel. Srdce, které našli mezi střevy (které se mezi dřívím dobře

uchovalo), napíchli na ostrý bodec a opekli na ohničku vedle, než vše shořelo. Pak velice pečlivě sesbírali všechnen popel a vysypali jej do Rýna, aby už na této zemi nezůstala na tohoto muže žádná vzpomínka...“ [Kniha mučedníků, John Foxe, s. 134]

O století později, v dobách německé reformace se říkalo: „Evangelium, které nyní máme, zrodilo se z Husovy krve.“

*Z knihy ‚Hus drží klíč‘, vydal
Stefanos 2004 (kniha je v distribuci
Poutníkůvých čtyb)*

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

KAM SMĚRUJE EKUMENA S ŘÍMSKOKATOLICKOU CÍRKVÍ?

Jiří Král

Ekumenické události a dokumenty římskokatolické církve odhalují důležité poznatky o potenciálních cílech ekumenické spolupráce. Pomáhají nám pochopit, k čemu má z pohledu katolické církve ekumenická spolupráce směřovat.

Ekumenické společenství není pro katolickou církev cílem samo o sobě. Je nástrojem, nebo platformou, která slouží na cestě k dosažení jednoty. Obrazně řečeno jednoty „pod jednou střechou“, která by měla stále více vzrůstat až do konce věků. Otázka je, jak má taková jednota podle nich vypadat v praxi.

V tomto článku bych chtěl upřít pozornost na dvě věci, které spolu souvisí. První je návrh představeného komunity Taizé br. Aloise přednesený na novoroční ekumenické slavnosti 1. 1. 2015 v kated-

rále sv. Víta v rámci evropského setkání Taizé v Praze. Tou druhou je katolický dekret o ekumenismu.

Br. Alois, jakožto představený komunity Taizé a římský katolík, při tak významné události, jako je novoroční ekumenická slavnost, vyslovil návrh k uskutečnění konkrétních kroků, které by měly směřovat k jednotě všech křesťanů. Předpokládám, že v některých bodech jde o dílčí kroky, na které navážou postupně další, zatímco v jiných už se zřetelněji rýsuje podoba konečného cíle.

Br. Alois v úvodu svého prosluvu kladl důraz na „shromáždění se pod jednou střechou“. Je otázka, jestli slovní spojení „jedna střecha“ bylo míněno obrazně, když řekl: „Neměly by se dnes křesťanské církve odvážit shromáždit pod jednou

střechou, dokonce ještě před tím, než bude dosaženo shody v teologických otázkách?“ Jelikož poté v návrhu uvedl konkrétní budovy a odkazoval na to, k čemu by ekumenická spolupráce měla směřovat, a ne na současný stav, neboť taková ekumenická shromažďování se v různých budovách již dlouhou dobu uskutečňují, zdá se, že toto slovní spojení použil v obrazném slova smyslu. Vzhledem k jeho návrhům a obsahu katolického dekretu o ekumenismu je nasadě si domyslet, že tou jednou střechou je míněna římskokatolická církev v čele s papežem. Zatímco teologické otázky chce prozatím odsunout do pozadí.

Vyslovil šest návrhů toho, jak se můžeme shromáždit „pod jednou střechou“. Podívejme se alespoň na tři z nich:

- „Jsme tu společně v této nádherné katedrále. Nemohla by se v mnohých městech místní katedrála nebo jiný významný chrám stát domem společné modlitby všech křesťanů z okolí?“

Navrhuje, že tato jednota by se měla uskutečňovat v katedrálách nebo jiných významných chrámech. S největší pravděpodobností římskokatolických. Každopádně je jasné, že evangelikálové v ČR nevlastní katedrály (a až na některé výjimky) ani chrámy.

- „Všichni věřící dostali část pastoračního daru, aby bděli jeden nad druhým. Křesťanská rodina, kterou je církev, také potřebuje služebníky jednoty na všech úrovních. Opatrování jednoty na obecné úrovni je tradičně spojována s římským biskupem. Nemohl by být přijat jako služebník, který bdí

nad svorností mezi svými bratry a sestrami v jejich obrovské rozmanitosti? Nebylo by možné si představit, že církev přijmou to, že jejich vztah k této službě má různé formy?“

Navrhuje, aby společnou jednotu mezi evangelikály a katolíky na obecné úrovni opatroval římský biskup, tj. papež. Ten bude mít autoritu bdít nad svorností mezi katolíky a evangelikály.

- „Neměly by církev, které zdůrazňují, že k přijímání eucharistie je nutná jednota víry a shoda ve služebné správě (ministerium), připisovat stejnou váhu i harmonii a bratrské lásce? Nemohly by nabídnout větší eucharistickou pohostinnost těm, kteří vyjadřují touhu po jednotě a věří ve skutečnou Kristovu přítomnost? Eucharistie není pouze vrchol jednoty, je to také cesta k ní.“

Navrhuje, aby slavení římskokatolické svátosti eucharistie katolíků společně s evangelikály bylo jednak cestou k této jednotě a také vrcholem jednoty. Nemluví o tom, že by katolická církev zvažovala přehodnocení/předefinování pojetí eucharistie apod.

Návrhy br. Aloise jsou v souladu s principy vyjádřenými v katolickém dekretu o ekumenismu. Ve čl. 3 s nadpisem „VZTAH ODLOUČENÝCH BRATŘÍ KE KATOLICKÉ CÍRKVI“ totiž čteme:

„Přece však bratří od nás odloučení, jak jednotlivci, tak jejich společnosti a církve, nemají tu jednotu, jíž chtěl Ježíš Kristus obdařit všechny, které znovuzrodil a oživil v jedno tělo a k novému životu, jednotu, kterou vyznává

Písmo svaté a úctyhodná církevní tradice. Neboť jedině prostřednictvím katolické církve, která je všeobecným nástrojem spásy, je dosažitelná plnost všech prostředků spásy.“

A ve stejném dekretu ve čl. 4 pod hlavičkou „EKUMENISMUS“ čteme:

„Když toto všechno věřící katolické církve konají rozumně a trpělivě pod dohledem svých pastýřů, přispívají k uskutečňování spravedlnosti a pravdy, svornosti a spolupráce, bratrské lásky a jednoty, aby touto cestou byly poněmhu překonány překážky bránící dokonalému církevnímu sjednocení a aby se všichni křesťané shromáždili v jednom slavení eucharistie a sdružili v jednotu jedné a jediné církve, v jednotu, kterou své církvi Kristus od počátku daroval a o níž věříme, že subsistuje neztratitelně v katolické církvi, a o níž doufáme, že bude stále více vzrůstat až do konce věků.“

Katolická církev zatím nepředložila ekumenickému společenství jasnou definici, která by srozumitelně formulovala, co je z jejího pohledu konečným cílem ekumeny, jak by to mělo vypadat v praxi a jakou roli by v něm hrála sama katolická církev. Jsme ale opakovaně svědky toho, že se snaží naplnit vlastní agendu. Nevzdala se touhy po navrácení odloučených bratří zpět do katolické církve. Jednotu chce stavět na vyznání víry (tj. katolickém), společném slavení katolických svátostí, kde eucharistie je rozhodující sjednocovací činitel a na sjednocení se pod autoritou papeže.

Nedá se proto předpokládat, že by ekumenická spolupráce ze strany katolické církve měla směřovat ke stejným cílům, za kterými by evangelikálové měli pevně stát a držet se jich. Mezi první jistě patří pravda evangelia v souladu s učení Božího slova.

Evangelikálové by si měli položit následující otázky:

Co je konkrétně tím zásadním rozdělejícím činitelem nebo činiteli mezi katolíky a evangelikály? Jsou to opravdu ty věci, o kterých mluví a píše katolická církev?

Došli jsme k jednotě v tak zásadních otázkách jako je ospravedlnění z hříchu? Že Bible je naší jedinou a dostačující autoritou pro život v Kristu? Že člověk je spasen pouze milostí Boží skrze víru v Ježíše Krista a jeho úplnou, jednorázovou a zástupnou oběť? Proč vyřešení takových rozhodujících otázek trvá představitelům ekumeny tak dlouho? Existuje ze strany katolické církve vůbec nějaká vůle vlastní učení změnit? Proč se evangelikálové v ekumenickém dialogu jednoduše nezeptají a zjistí tak, jestli má vůbec smysl společně o ekumenickou spolupráci usilovat?

Není možné, že ekumena je nakonec pouhou iluzí, a ve skutečnosti jde každý po jiné cestě a za jiným cílem? Nepozbývá pak ekumena zcela svůj smysl? Není to jen mrhání časem, energií a finančními prostředky?

Není to tak, že evangelikálové, kteří usilují o ekumenu, směřují touto spoluprací za zcela odlišným cílem než katolická církev? A pokud ne, není to důkazem, že ti evangelikálové, kteří chtějí do-

sáhnout jednoty v souladu s agendou katolické církve, opouští, nebo možná už opustili, víru v pravdu evangelia?

Neexistuje pak pro ty evangelikály, kteří touží dosáhnout sjednocení s ří-

skokatolickou církví v souladu s návrhy a dokumenty katolické církve uvedenými výše, mnohem schůdnější a přímočaré řešení než je ekumenická spolupráce s římskokatolickou církví?

DOPISY ČTENÁŘŮ & ODPOVĚDI NA DOPISY

ZAMYŠLENÍ NAD ČLÁNEM BRATRA KERNALA, „ADOPTOVÁNÍ KE CHVÁLE“ (ZÁPAS O DUŠI Č. 123)

Jaromír B.

Vážený bratře, přečetl jsem si váš článek a domnívám se, že slovo „adopce“ není pro Boží děti tím správným vyjádřením.

Bible – Boží slovo nás na několika místech ujišťuje, že jsme Bohem zplozeni a nikoli adoptováni. Adoptované dítě, jakkoli staré (podle římského práva) se sice stává adopcí plně součástí rodiny, která jej adoptovala a to se všemi právy a povinnostmi. Má vše, co má jeho nová rodina, je i dědicem, ale jedno mu přece jen chybí, a to mu nikdo nemůže dát. Je to genetický základ otce, který nemá, ani mít nemůže a nemůže ho ani získat.

My, křesťané, ty skutečné Boží děti, zplozené Bohem tuto genetiku máme. Máme genetický základ Jeho svatosti. Pokud jsme v těle, ani si to neuvědomujeme, ale je tomu skutečně tak. Jsem přesvědčen o tom, že do nebe se nemůže dostat nic, co z nebe nepochází. Adoptovaný syn nebo dcera se sice stává členem nové rodiny, ale geneticky je to otci nepodobný jedinec. Z Boha zplozený syn či dcera má genetický kód shodný s Otcem. A tak i já (my) jako Bohem zplozené děti máme shodnou genetiku. Ano, přijal mě za syna, ale jenom proto, že mě On sám zplodil.

◆ *Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha. (J 1,12–13)*

◆ *On proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho. (Jk 1,18)*

◆ *Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýžto podle mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých. (1Pt 1,3)*

Ta Boží genetika je jasně popsána:

◆ *Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože Boží símě v něm zůstává; ba ani nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. (1J 3,9)*

Jak tomu porozumět? Náš vnitřní člověk, náš lidský duch je tím zplozeným, hříchu nečinícím, ani s možností hřešit. Naše tělo i duše sice častokrát hřeší, padáme v pokání před Pánem na kolena s prosbou za odpuštění, ale jak píše apoštol Pavel v listu Římanům, 7. kapitole, je to hřích, který si mě používá a často i proti mé vůli.

Mohu pak volat – Pane Ježíši, odpusť mi, prosím, že jsem se Tě pevně nedržel

a tak hřích, který ve mně přebývá, si mě mohl použít. Pane, prosím, buď Ty sám tou silou, která mě před tímto hřichem ochrání. Ano, jsme zplozeni z Boha. Jsme znovuzrozeni pro slávu a vyvýšení Pána Ježíše Krista, který vede naši víru od počátku, až do konce.

◆ ... s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízel, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. (Žd 12,2)

ADOPCE – ODPOVĚĎ NA DOPIS

Podívejme se na tři věci z Písma, kterým nám mohou pomoci celé problematice lépe porozumět. Máme být pečlivými studenty Božího slova a učit se ho správně rozdělovat (2Tm 2,15). To není práce jenom teologů a pastorů – apoštol tato slova napsal Timoteovi, který byl evangelistou (2Tm 1,6–8), a úplně stejně to platí i pro každého křesťana.

1. Co s adopcí?

První věc, na kterou se musíme podívat, je samotný fakt adopce. Píšete, že „slovo ‚adopce‘ není pro Boží děti tím správným vyjádřením“. Trochu mi to připomíná lidi, kteří horují proti předurčení a tvrdí, že Bůh by nikdy nemohl jednat tak, že by předem určil, zda někdo bude či nebude spasen. Písmo ale prohlašuje: „Bůh nás předurčil (Ef 1,5; Ř 8,29-30).“ Je to jednoduchá oznamovací věta, která prostě říká, že Bůh některé lidi předurčil, z čehož vyplývá, že jiné nikoliv. A tato věta v Efezským 1,5 pokračuje adopcí: „Bůh nás předurčil k přijetí za syny.“ V originálním textu je použité slovo HYIOTHESIA, které se zde překládá jako přijetí za syny, což je pouze jiný výraz pro adopci, tedy: „Bůh nás předurčil k adopci.“ Prohlášení

celé této věty je stejně tak jednoduché jako prohlášení obsažené v její první části (které se týká předurčení).

Nahlédneme-li do slovníků (českých nebo anglických), zjistíme, že ke slovu HYIOTHESIA shodně uvádějí tentýž český překlad – adopce. Tak např. Souček: hyiothesia – původně právnícký pojem, terminus technicus: osvojení (za syna), adopce; v NZ vždy v obrazném smyslu: adopce za dítě Boží, adoptivní synovství Boží (J. B. Souček, Řecko-český slovník k Novému zákonu, Praha 1994). Podobně Tichý: hyiothesia – adopce, přijetí za dítě/děti/vlastní, dosazení za syna/synny (Slovník NZ řečtiny prof. Tichého, Olomouc 2001). Totéž najdeme v zahraničních slovnících, jako jsou např. Liddell & Scott (adoption as a son = adopce, přijetí jako syna), Thayer (adoption = adopce), Strong (adoption = adopce).

Řecké slovo HYIOTHESIA tedy znamená adopci, což česky můžeme také přeložit jako přijetí nebo se to dá opsat jako „přisvojení“, případně „zvolení“, jak říkají kraličtí, přičemž toto slovo velmi dobře vystihuje podstatu adopce – tedy vybrat si někoho (podle své vlastní vůle) za syna (nebo za vlastního).

Řecké slovo *hyiothesia* je slovo složené ze dvou slov – z podstatného jména ‚syn‘ (*HYIOS*) a slovesa ‚ustanovit‘ (*TITHÉNAI*). Ačkoliv nemůžeme význam slov odvozovat z toho, jak tato slova vznikla, může nám tato znalost pomoci k porozumění významu, který se za nimi skrývá. Jednoznačný význam tedy vyplývá jak z užívání příslušného slova v daném jazyce, což je v případě slova *HYIOTHESIA* *adopce*, dále je určován kontextem, a v případě slov, která máme v Písmu, musíme zohlednit především způsob, jakým konkrétní slovo používá Duch svatý v Bibli. U slova *hyiothesia* to není nijak komplikované – znamená prostě přijetí neboli *adopci* (nikoliv však *synovství*, jak se objevuje v českých překladech).

Není také bez zajímavosti, že slovo *hyiothesia* není jediné slovo, které řečtina používala pro *adopci*. Jiné takové slovo bylo slovo *hyiopoia* – opět složené ze dvou slov: *hyios* (syn) a *poiein* (činit, konat, jednat – i ve smyslu stvořitelším, tedy stvořit) – tedy z hlediska vzniku slova by to bylo ‚učinit někoho synem‘. Nicméně i toto slovo se používalo jednoduše ve smyslu *adopce*.

Ovšem Duch svatý se rozhodl, že v Písmu použije slovo *hyiothesia* a udělal to v kontextu předurčení (Ef 1,5), v kontextu završení *synovství* nebo jeho dosažení v plném slova smyslu, kdy dostaneme nová těla (Ř 8,23), v kontextu přijetí Ducha *hyiothesias* (dosl. Ducha *adopce*, Ducha přijetí, ČEP – *synovství*), v němž voláme: „Otče!“ (Ř 8,15) a v kontextu vykoupení (Ga 4,5). Nesmíme také zapomenout na jedno použití, které odkazuje na Starý zá-

kon – čímž nám Duch svatý ukazuje, že nám má k danému tématu co říci také ve Starém zákoně – a to v Římanům 9,4, kde čteme o Izraelcích, jimž:

◆ ... patří *HYIOTHESIA* [dosl. *adopce*; ČEP, ČSP, B21, Žilka – *synovství*, KRAL – *přijetí za syny*, Pavlík – *přisvojení za syny*] i *sláva i smlouvy s Bohem, jim je svěřen zákon i bohoslužba i zaslíbení.* (Ř 9,4)

Je zjevné, že Bůh používá slovo „*adopce*“, když mluví o našem vztahu k Němu a je nepatřičné, abychom my říkali, že by to On takto dělat neměl. Pokud si myslíte, že slovo „*adopce*“ není tím správným vyjádřením pro Boží děti, potom se musíte obrátit na autora Písma, protože to byl On, kdo toto slovo použil, a následně také vysvětlit, co tím tedy Bůh chtěl říci, když slovo „*adopce*“ v Písmu použil.

2. Místo znovuzrození v plánu spásy.

Především si musíme ujasnit jednu důležitou věc – a tou je Vámi zmiňovaná „*genetika*“. Existuje cosi, co bychom mohli nazvat Boží (duchovní) *genetikou*, ale s námi to má jenom málo společného. V „*genetickém*“ slova smyslu nese Boží „*geny*“ jenom Bůh. V tomto smyslu měl, má a vždycky bude mít „Boží *geny*“ jenom Otec, Syn a Duch svatý – nikdo jiný. Pán Ježíš Kristus je věčný Boží Syn, protože má tyto Boží „*geny*“ – je tedy celou svou přirozeností plně Bůh. Tento věčný Boží Syn, nestvořený Bůh, se stal člověkem, takže nyní je cele Bůh a cele člověk. Církev vyznává o Kristu, že je „Bůh, z podstaty Otcovy před věky zplozený, i člověk

z podstaty matky v tomto věku narozený; dokonalý Bůh, dokonalý člověk, záležející z rozumné duše a z lidského těla, rovný Otci podle božství, menší než Otec podle lidství“ (Athanasiovo vyznání víry). Jenom Kristus je nestvořený, zatímco každý člověk je stvoření!

V tomto bodě máte pravdu, že ten, který je Bohem zplozený, má stejnou genetiku jako Bůh – je Bůh. Ale to neplatí o Váš ani o mně. Křesťané jsou duchovně narozeni z Boha, a Boží símě v nich zůstává (1J 3,9), ale musíme si vysvětlit, co to znamená. Mluvíme o znovuzrození, které je cele Božím dílem. Bůh něco udělal a my jsme se znovuzrodili. Nenarodili jsme se z krve (nejde o genetiku, nejde o tělesný původ), nenarodili jsme se kvůli našemu přání, z tělesné (ani sexuální) touhy, nenarodili jsme se ani z vlastního rozhodnutí – tedy z vůle těla, z vůle naší mrtvé hříšné přirozenosti, ale duchovně jsme se narodili z Boha. Co však toto znovuzrození znamená? Nejlepší popis nalezneme ve Starém zákoně u proroka Ezechiela, kde Bůh říká:

◆ *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. (Ez 36,26–27)*

Bůh svým nadpřirozeným a naprosto svrchovaným zásahem – zásahem shůry, zásahem, který vykonal Duch svatý – obnovil naši mrtvou hříšnou přirozenost, která zemřela v důsledku Adamova pádu. Znovuzrodili jsme se z Ducha sva-

tého a právě v tomto smyslu můžeme mluvit o duchovním nikoliv tělesné (genetickém) narození z Boha a o tom, že jsme zplozeni Bohem, protože nové narození je jenom Božím dílem (a je to dílo celé Boží Trojice): Bůh Otec nás předurčil k novému narození (což mimo jiné znamená, že ve své prozřetelnosti udělal všechno v našich životech tak, aby nás přitáhl ke Kristu), Boží Syn, Pán Ježíš Kristus, za nás zaplatil a Duch svatý nás zapečetil, tedy obojí výše uvedené aplikoval do našich životů v konkrétním čase (viz Ef 1,3–14).

Díky tomuto dílu Ducha svatého, novému narození, jsme mohli uvěřit, činit pokání a následovat Krista. Když se podíváte do citovaného verše (Ez 36,26–27), uvidíte, že to je „přirozený“ důsledek nového srdce. V určitém slova smyslu bychom mohli říci, že znovuzrození znamená, že Bůh obnovil naše srdce do podoby, kterou mělo Adamovo srdce před pádem. To ale znamená, že nejde o žádnou genetiku, ale o to, že jsme vráceni ke stavu, který byl vlastní člověku od stvoření až do pádu. Víra a spasení se nedědí, ale jsou darem Boží milosti. Dědičně, geneticky, jsme, a navždy budeme Adamovými potomky.

Ale Nová smlouva neznámá jenom toto obnovení (znovuzrození), ale znamená mnohem více – a tady se dostáváme k tomu, že v nás zůstává Boží símě. Ono Boží símě je Duch svatý, který v nás přebývá. Bůh obnovil naše srdce – znovuzrodil nás, a ještě navíc do nás vložil svého Ducha. Mohli bychom velmi zjednodušeně říci, že to je taková „pojistka“,

aby se neopakovalo to, co se stalo v zahradě Edenu. Protože máme nové srdce, jsme schopní věřit a protože v nás Duch svatý přebývá, jsme neschopní odmítnout víru a pokání. Protože máme nové srdce, jsme schopni poslouchat Boha a podřizovat se Jeho slovu, což tělesný člověk nemůže (viz Ř 8,7), a protože v nás Duch svatý přebývá, je zajištěno, že v tom vytrváme až do konce (Fp 1,6).

Vidíme tedy, že samotné znovuzrození je nutný počátek, ale samotné znovuzrození z nás ještě nečiní Boží děti. Musí přijít víra, pokání, ospravedlnění a teprve potom může dojít k přijetí za syny, k adopci. Bez ospravedlnění bychom nemohli předstoupit před Boží tvář, ale ospravedlnění je z víry a víra je důsledkem nového narození. A teprve po ospravedlnění přichází adopce, tedy přijetí za syny, která je základem a zajištěním toho, čemu říkáme posvěcení – a to je Vámi zmiňovaný podíl na Boží svatosti. Samozřejmě toto všechno můžeme nazvat také souhrnně spasením, a v reálném čase toto vše probíhá v jednom okamžiku. A ačkoliv i Písmo to někdy zjednodušuje, na jiných místech to zase rozlišuje – a proto takové rozlišení musíme dělat i my.

Ono Boží símě, které v nás zůstává, je Duch svatý, který nám byl dán, a který s námi bude navěky (J 14,16). Ale musíme si uvědomit, že toto símě není z nás, nemůžeme ho se sebou zcela ztotožnit – je to osoba Boží trojice, která si z nás učinila svůj chrám. Skutečnost, že v nás Duch svatý přebývá, nás nečiní božskými – nejsme bohy s malým ‚b‘, jak napsal jeden ze čtenářů – stále jsme a zůstaneme stvoře-

ním. Budeme proměnění a budeme skutečně podobní Kristu – budeme svatí, jako On je svatý, budeme neschopní zhřešit, jako On je neschopný zhřešit, budeme dokonce žít věčně, jako On je věčný – ale to všechno bude stále a navěky záviset na Něm a nebude to nijak vycházet z nás samotných. Nejsme „genetické“ rozmnožení Boha; Bůh JE a nemnoží se; jsme Jeho stvoření, které adoptoval, tedy přijal.

Navíc žádný z textů, které mluví o novém narození, neuvádí toto nové narození jako důvod pro přijetí do Boží rodiny. Znovuzrození je nezbytnou podmínkou přijetí za syny, ale není tou příčinou – tou je právě adopce (viz Ef 1,5).

„Genetika“ Božích dětí také naprosto selhává ve světle starozákonního přijetí za syny – v Římanům 9,4 čteme, že Izraelcům patří hyiothesia (tedy přijetí, adopce – nikoliv synovství!). Ve Starém zákoně vidíme, že Bůh adoptoval, přijal Izrael jako syna. Pokud by to bylo na základě „genetiky“ znovuzrození, museli bychom z toho dovodit, že všichni Izraelci, jak tělesní potomci Abrahama, tak ti, kteří byli do Izraele včlenění (jako např. Rachab nebo Rút či potomci Chivejců z Gibeónu – viz Neh 7,25), byli znovuzrození. Ale to je biblicky neudržitelné. Bůh nepřijal (adoptoval) Izrael na základě nadpřirozené „genetiky“, neudělal to na základě znovuzrození, ale udělal to na základě milosti. A právě tak to je i s naším přijetím za syny, s naší adopcí. Bůh nás přijímá nikoliv proto, že jsme se znovuzrodili, ale proto, že se nad námi slitoval a zahrnul nás svou milostí. A právě na to má adopce ukázat a to také adopce ukazuje v nejvyšší možné míře.

3. Jak nás vidí Bůh?

Z výše uvedeného vyplývá, že ono símě, které je v nás a které pochází z Boha, je Duch svatý, který nám byl dán a bude s námi navěky. Neexistuje něco v nás samotných nebo z nás samotných, ani jediná část, která by nebyla schopná zhřešit. Ano, je zde vnitřní člověk, který byl obnoven a který díky tomuto znovuzrození opravdu nenávidí hřích – v tomto smyslu mluvíme o novém stvoření (2K 5,17). Ale Bůh se na nás nedívá dualisticky – tedy nerozděluje nás na vnitřního člověka (ducha), který je svatý a nehřeší, a na vnějšího člověka (tělo), který je nesvatý a hřeší. Bůh se na nás vždy dívá jako na jediný celek, jehož spasení se týká vnitřního i vnějšího člověka.

Vnitřní člověk byl obnoven, probuzen spolu s Kristem (Ef 2,5), znovuzrozen Duchem svatým a den za dnem se obnovuje (= posvěcuje) skrze přítomnost Ducha svatého, který v nás přebývá. Od vnitřního člověka neoddelitelný vnější člověk se také posvěcuje, protože Duch svatý má svůj chrám v těle křesťana a vede nás k tomu, abychom odkládali hříšné skutky. Ale toto tělo je natolik zasaženo hříchem, že jednoho dne bude odloženo a až přijde Pán, dostaneme tělo nové, které bude dokonalé a dokonale neschopné zhřešit. To je okamžik oslavení, je to završení naší proměny, završení našeho posvěcení, završení vykoupení, završení adopce (tedy přijetí za syny, přijetí do Boží rodiny) – to je okamžik, kdy uvidíme Pána tváří v tvář (Ř 8,23)!

Co se potom týče verše z 1J 3,9, ocituji jenom poznámku z Kralické bible, která

jasně ukazuje, co znamená uvedený text. Kraličtí u v. 9 odkazují na verš 6:

◆ *Kdo v Synu zůstává, nehřeší; kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal.*

A v poznámce k tomuto verši uvádějí:

1. *Kdo v NĚM zůstává* – tedy kdo je skrze víru vstúpen v Krista, v pravý kmen (J 15,5).

2. *Nehřeší* – tedy hříchům v sobě kralovati nedává (Ř 6,12), ani v hříchů zlostně a zoufale se nevydává, ani v nich bez pokání nesetrává. Vždyť i zbožní kvůli své křehkosti do hříchů padají (1J 1,8; 1Kr 8,46).

Přesně o to jde – není to o **neschopnosti zhřešit**, protože tou zatím nedisponujeme, ale je to o **schopnosti nehřešit**, tedy nesetrávat v hříchu – právě to nové stvoření nemůže, protože to je neslučitelné s životem z Ducha svatého, který je v nás. To je schopnost, kterou nemá starý (neznovuzrozený) člověk.

Na příkladu adopce můžeme vidět, jak jednotlivé věci v Písmu spolu souvisí a jak neporozumění v jedné věci ovlivní celou řadu dalších. Zmiňoval jsem člověka, který ze znovuzrození vyvozuje, že musíme být „malými bohy“, protože v nás zůstává Boží símě a narodili jsme se z Boha. Jiní lidé potom občas z podobných věcí docházejí k závěrům, že křesťan už nemůže zhřešit (a i když hřeší, tak vlastně nehřeší, protože to hřeší hřích v něm, ale nikoliv on sám) nebo že křesťan může dosáhnout dokonalé svatosti v tomto těle. Ale takové závěry jsou prostě mylné – neodpovídají ani Písmu, ani křesťanské praxi. Kromě toho mohou snadno vést lidi k životu, který bude ve výsledku rouháním nebo po-

horšením, nikoliv však oslavou našeho Otce v nebesích.

Proto musíme být velmi pečliví, když studujeme Boží slovo. Bible není pro ty, kdo by chtěli zůstat na povrchu, ani pro ty, kteří se nechtějí namáhat, a tak se raději spokojí s „jednoduchou vírou“ (která v praxi často vypadá jako nevěra nebo jako po- věra). Puritán William Gurnall řekl, že

„pravda leží hluboko a musíme se k ní prokopat“. A král Šalomoun řekl o moudrosti:

◆ ... budeš-li ji hledat jako stříbro a pátrat po ní jako po skrytých pokladech, tehdy pochopíš, co je bázeň před Hospodinem, a dojdeš k poznání Boha. (Př 2,4-5)

S pozdravem v Kristu

Jaroslav Kernal

PRO CÍRKEV REFORMOVANOU A STÁLE SE REFORMUJÍCÍ

Vážená redakce časopisu *Zápas o duši*, chtěl bych vám poděkovat za činnost, kterou vyvíjíte ve prospěch evangelizace Božího království.

Při čtení vašeho časopisu už delší dobu přemýšlím o použitém mottu v jeho záhlaví „Pro církev reformovanou a stále se reformující“. V souvislosti s tím se vás chci zeptat, jakou reformovanou církev máte na mysli a v čem se podle vás tato církev stále reformuje? Velice bych si totiž přál, kdyby tomu tak skutečně bylo.

Nemýlím-li se, tak smyslem a pojetím skutečné reformace by neměla být jen reforma a náprava katolické církve. Smysluplná a žádoucí reforma všech křesťanských církví by dnes měla jít až ke kořenům křesťanství. K církvi, kterou vybudoval sám Ježíš Kristus a ne k církvi,

kteřou založil císař Konstantin Veliký ve 4. století po Kristu.

K reformě dnešních křesťanských církví a jejich učení není potřeba složité teologie. K nápravě stačí v pokoře přijímat Boží království v duchu Ježíšových slov a Jeho učení.

Boží království a jeho význam pro celé lidstvo pak nebude zamlžován a znehodnocován rozdílným učením, které hlásají jednotlivé církve. Příkladem jasného Ježíšova učení o Božím království jsou Jeho slova, určená tehdejším velekněžím: „Proto vám pravím, že vám Boží království bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce“ (Mt 21).

Předem vám děkuji za odpověď a váš názor. S pozdravem

Václav Š.

Pokoj Vám a milost, Václave, děkuji Vám za otázku, kterou jste nám poslal.

Heslo, které používáme v záhlaví internetové upoutávky *Zápasu o duši* i Reformace „Pro církev reformovanou a stále se reformující“ je staré reformační heslo, které v latině zní „Ecclesia reformata sem-

per reformanda“ (tedy „církev reformovaná a stále se reformující“). Jde o pohled na církev, který říká, že má být reformovaná ve smyslu principů reformace, které můžeme shrnout v pěti „solas“ – Sola Scriptura, Sola Gratia, Solus Christus, Sola Fide, Soli Deo Gloria. Církev, která se takto re-

formuje, nesmí ustrnout, ale musí se podle stejných principů stále reformovat, mohli bychom říci „aktualizovat se“. Nežijeme v 16. ani v 17. století (z jehož závěru pravděpodobně výše uvedené heslo pochází), ale ve století 21. a církev musí reagovat na výzvy, které přináší dnešní doba – musí na ně reagovat podle výše uvedených principů. Jedině tak církev zajistí, že bude ‚reformovaná‘, a zároveň se bude těmito principy formovat ve světle současných výzev, což povede k tomu, že bude také ‚stále se reformující‘.

Církev, která opustí výše uvedené principy, přestává být církví reformovanou (už je pouze církví ‚formovanou‘, a to především okolním světem) a přestává být ‚stále se reformující‘ (pouze se mění, formuje, podle běhu tohoto světa, dokud neskončí na smetišti dějin). Taková církev potřebuje reformaci, tedy návrat

k původní formě, což v případě církve musí znamenat, že se vrátí k Písmu, tedy k prvnímu ze zmiňovaných ‚solas‘ – Sola Scriptura, ze kterého vycházejí všechna ostatní ‚solas‘.

Váš dotaz nakonec směřuje k tomu, zda mluvíme o nějaké konkrétní církvi, ale tak tomu není. V naší zemi není mnoho reformovaných církví (sborů), tedy takových, které by programově stály na pěti ‚solas‘ – myslím, že bychom takové sbory mohli spočítat na prstech. Jsou si ce církve a celé denominace, které se za reformované považují a na reformaci se odvolávají, ale jejich učení ani jejich praxe tomu ani zdaleka neodpovídají.

To je také jeden z důvodů, proč používáme staré reformační heslo – jde o výzvu k zamyšlení nad tím, jaký má význam.

Pán s Vámi

Jaroslav Kernal

S VDĚČNOSTÍ

Milí sourozenci v Kristu Ježíši a redakce „Zápas o duši“,

děkuji vám za pravidelné zasilání ZO-Du. Už mnoho let mne provází křesťanským životem, asi 25 let, a stále je to Boží škola a rady i pro všední den. Je mi 75 let, jsem důchodkyně a omlouvám se za svou češtinu. Žiju zde už přes 40 let a před pár lety mě opustil nevěřící manžel, prý jsem „stará“. Bylo to velice zlé, takže jsem utekla jen s doklady. Od té doby stará se o mne sám Pán. ... Teď vím, co je to chodit s Bohem. Je to úžasné navzdory všemu protivenství. Od srpna bydlím v XY, po-

žádala jsem o příspěvek na bydlení a pronajala jsem si byt. Chci vás poprosit, bude-li možné, abyste mi i nadále zasílali „Zápas o duši“, ale nevím, zdali někdy budu moci poslat příspěvek, počítám každou korunu. Adresu svého bydliště držím v tajnosti, neboť můj bývalý manžel mě stále vyhledává, je agresivní, dokonce má do mnoha sborů vstup úředně zakázán. Teď navštěvuji sbor v XY. Žehnám a blahorečím jménem Ježíš všem v redakci a modlím se za vás, sestra v Kristu.

NULA OD NULY POJDE

– kas –

Často se říká, že čas jsou peníze, ale přesto s ním nakládáme, jako kdyby šlo o něco bezcenného. Pak čas i peníze bereme jako něco samozřejmého a v tomto duchu spíše zdůrazňujeme, na co máme nárok. Mít na něco nárok znamená, že to je nebo má být bezplatné. Ale jen málokdo přemýšlí o tom, že v životě není zdarma vůbec nic. Zdarma může být jen to, co nám někdo jiný dá a neočekává za to nic zpět, čímž se pojem „zdarma“ zúží o několik řádů.

Zvykli jsme si, že lékařská péče u nás má být zdarma. Ale sotva někdo očekává, že lékaři a zdravotníci budou pracovat zdarma. Kdyby do ní nepřispívali solidárně zdraví i nemocní, stát a soukromí investoři, kdo by stavěl nemocnice a zdravotnická zařízení?

Představa, že máme nárok na bezplatné vzdělání, je stejně nereálná jako příklad zdravotnické péče. Obojí je placeno ze státních prostředků, a protože stát žádné hodnoty nevytváří, ale jen reguluje a přerozděluje, nejde o nic jiného než další skryté zdanění a znehodnocení již vydělaných příjmů. Ale každé přímé a nepřímé zdanění má své meze. Tam, kde zdanění a zadlužení přesáhne únosnou mez, centrální banka natiskne více peněz, čímž znehodnotí kupní sílu těch, kteří hodnoty vytvářejí a nežijí na dluh.

Na co tedy máme nárok? Ať přemýšlíme, jak přemýšlíme, opravdový nárok nemáme na nic. Dostaneme-li od něko-ho dar či dárek, nedostali jsme jej bez

příčiny. Někdo nás má rád, někdo si nás váží, někdo nám chce poděkovat, někdo nám chce udělat radost.

Zcela cizí člověk by vám bezdůvodně nic nedal. Štědrost občanů bývá obvykle motivována soucitem s lidmi, kteří jsou postiženi přírodními katastrofami nebo neštěstím. Obvykle jde o anonymní dárcy a pomoc těm, kteří nemají na nic nárok. Štědrost mecenášů obvykle vychází z oblasti jejich zájmů, o něž se chtějí podělit s ostatními lidmi podobného zájmu a zaměření.

Kromě dobročinnosti existují ojedinělé dary nepřímé a nevyžádané. Dostávajíte-li od nás časopis a nepožadujeme předplatné, znamená to, že někomu záleží na každém příjemci, i když neví, jak s ním obdarovaný naloží. Když se i po letech dozvíme, že přinesl užitek, máme nesmírnou radost a ta nás motivuje, abychom v mravenčí práci pokračovali. Jedna ukázka z mnohých, které se k nám za více než 25 let služby vrátila:

Když jsem nastoupil na první sbor, byl jsem liberál, později jsem opět tíhl (jen na čas) k charismatickému prožívání víry. Ale (mimo jiné) díky vám, ZoDu (který jsem první roky své služby s chutí vyhazoval do farní popelnice), článkům na Reformaci.cz a knihám z Poutníkovy četby, Didasko atd., ale také díky vyučování a kázání Johna MacArthura ad. jsem zjistil, že obě varianty jsou mylné – jak liberální pojetí víry, tak charisma-

46 ZÁPAS O DUŠI

tické. Protože ani jedni neberou dostatečně vážně Písmo (jak při výkladech, tak v životě). Velmi vám tedy děkuji za vaši službu Pánu Bohu.

Smutnou skutečností zůstává, že to, co člověka nic nestojí, tak jako výše jmenované příklady, pro mnohé nic neznamená, tak jako ani věčný život, dar nejcennější. Přemýšlíte o nezaslouženém daru víry, který byl vykoupen cenou nejvyšší? Právě do té kategorie patří dar víry, který stál cenu nejvyšší – život Božího Syna. On nepřišel zachránit ty, kteří mají na něco nárok, ani protože si něco zaslouží, ani kvůli vzájemným sympatiím. On přišel, aby zachránil lotry s vědomím toho, že bude jejich rukou ukřižován. On sám své jednání zdůvodňuje následovně: „*Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo*“ (Lk 19,10). Nezdřáhal se zachránit lotra na kříži, Pavla pronásledovatele věřících a nezdráhá se ještě zachránit mnohé. Nikdo z nás není lepší než oba lotři na kříži,

když Ježíš umíral za hříchy mnohých. Jeden z lotrů zůstal věrný svému přesvědčení až do konce a dál se rouhal, zatímco ten druhý vydal svůj život do rukou milosrdného Boha. Spasení tedy není naše zásluha, ale naše kapitulace. Pravým Iniciátorem záchrany není nikdo jiný než sám spravedlivý a milosrdný Bůh. Ještě je čas změnit svůj postoj, a přispět ke změně životů těch, kteří dar nejcennější ještě nezavrhl s konečnou platností.

Jen díky štědrosti a obětavosti těch, kdo se na této službě podílejí svými dary a modlitbami, můžeme vstoupit do dalšího roku. Všechny faktury a poštovné můžeme zaplatit jen díky štědrosti těch, kteří nejsou lhostejní ke svému okolí a záleží jim na tom, aby se Boží slovo šířilo a přinášelo užitek věřícím i nevěřícím. Pamatujme, že i ten nejmenší příspěvek pomůže k tomu, abychom mohli pokračovat. My, na rozdíl od státu, netiskneme peníze, ale tiskem šíříme Boží slovo.

Příjmy 2014		Výdaje 2014	
Domáci (ČR)	652.461,- Kč	Tisk	155.287,- Kč
Slovensko	45.231,- Kč	Distribuce ČR	131.234,- Kč
		Distribuce SR	39.233,- Kč
Zahraniční (mimo SR)	60.059,- Kč	Redakční práce a účetnictví	369.600,- Kč
		Překlady a korektury	179.385,- Kč
		Další výdaje	82.746,- Kč
Celkem	757.751,- Kč		957.485,- Kč

Jsmo Pánu velmi vděční za všech 597 dárců (510 z ČR a 87 ze SR) ze 3286 odběratelů (2690 ČR a 596 SR).

I v letošním roce jsme hospodařili s celkovou (nezanedbatelnou!) ztrátou, kterou jsme pokryli z rezerv z minulých let.

V „dalších výdajích“ jsou kromě provozních výdajů (tonery, papíry apod.) také náklady na konferenci, které činily celkem 74.100,- Kč, z toho 19.100,- Kč bylo zajištěno z jiných zdrojů a 55.000,- Kč bylo vybráno ve sbírce.

Poutníková četba

Můžeme důvěřovat Bibli?

Robert Sheehan

Písmo – a jak se k němu máme postavit?

Obrovskou potřebou současnosti není, aby se pokořil Bůh a používal nedokonalou Bibli, ale aby se pokořil člověk a sklonil se před dokonalým, inspirovaným Slovem Božím. Volba, která před námi leží, je uzнат buď názor, který má na Bibli Kristus, nebo názor, který má člověk.

184 stran, brož., cena: 161,- Kč.

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,

tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

12. – 13. června 2015

BIBLICKÁ

KONFERENCE

Dříve známá jako Pastorální konference

1 4 1 5 – 2 0 1 5

PRAVDA VÍTĚZÍ

JAK DÁLEKO JSTE OCHOTNI ZAJÍT KVŮLI PRAVDĚ?

Speciálním hostem letošní konference bude řečník

DR. STEVE LAWSON

WWW.BIBLICKAKONFERENCE.CZ

Poutníková četba

Ukázky z knih najdete ve čtenářském koutku na www.PoutnikovaCetba.cz.

www.reformace.cz

zapasodusi@gmail.com

Korespondenční adresa: **Zápas o duši, Veleslavínova 14
400 11 Ústí nad Labem**

Telefon do redakce: (+420) 411 440 021

Dobrovolné příspěvky pošlete přiloženou složenkou nebo převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)

2600196560 / 8330 (Slovensko)

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰–0⁰⁰, středa 17¹⁵–17⁴⁵, čtvrtek 5⁰⁰–5³⁰

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880